

Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister

33.540
Kor

FOR ET REVOLUTIONÆRT KOMMUNISTISK PARTI

KFML's

BAGGRUND OG PROGRAM
1970

MARXISTISK · LENINISTISK FORLAG

KFMLs ADRESSER:

KØBENHAVN: Ravensborg Tværgade 7 stuen tv. 2200 København N.

ÅRHUS: E. Lund Petersen, Langens Allé 28. 6.th. 8000 Århus C.

ÅLBORG: Postboks 2022, 9100 Ålborg

ESBJERG: Postboks 654, 6700 Esbjerg

ODENSE: Postboks 32, 5240 Vollsmezz

HERNING: Postboks 142, 7400 Herning

BESØG BOGBUTIKKEN '1. MAJ'

Progressiv litteratur, plader, tidsskrifter, plakater m.m.
Åbningstider: Mandag—torsdag 13—17.30, fredag 13—19,
lørdag 11—13.

Rosenborggade 5, kld. 1130 København K.
tlf. (01) 12 87 97.

LÆS KOMMUNIST

Udgivet af Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister

Abonnement pr.

Indsættes på G

borg Tværgade 7

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

3261113804

33.596
KØ

INDHOLD:

I. KAPITALISMEN OG DEN REVOLUTIONÆRE
BEVÆGELSE'S UDVIKLING

1. Kapitalismens fremkomst og udvikling..5
2. Arbejderbevægelsens fremkomst og
marxismen10
3. Imperialismens fremkomst og leni-
nismen.....17
4. Oktoberrevolutionen i Rusland,
den kommunistiske verdensbevægelse,
og socialismens opbygning i Sovjet-
unionen.....22
5. Den 2. verdenskrig, skabelsen af det
socialistiske verdenssystem og det
imperialistiske kolonisystems begyn-
dende sammenbrud.....29
6. Nyrevisionismen.....32
7. Mao Tsetung Tænkningen.....41

II. KOMMUNISTISK FORBUND (M-L)'s BAGGRUND

1. Dansk kapitalisme og arbejderbevæ-
gelsens udvikling46
2. Kommunistisk Forbund (M-L) stiftes...58

III. KOMMUNISTISK FORBUND (M-L)'s PROGRAM

1. KFML's grundlag og strategi61
2. KFML's taktik62
3. KFML's arbejdsstil69

MARXISTISK-LENINISTISK FORLAG - JUNI 1970

Abbelesgade
1000 København

761087

OM DENNE UDGIVELSE:

To år efter sin stiftelse vedtog KFML på en programkonference i 1970 det program, som hermed genudsendes, uden revisjoner, fotografisk genoptrykt.

Strengt taget er programmet KFMLs nuværende grundlag. Men i årene, der er gået siden 1970, har forbundet gennemgået en betydelig udvikling. Dels har indre kampe i organisationen afklaret en række problemer, dels har forbundet indhøstet en række væsentlige erfaringer gennem deltagelse i kampe på forskellige områder, og dels er klassekampen, nationalt som internationalt, udviklet siden dengang.

På baggrund af denne udvikling og ud fra KFMLs nuværende situation har forbundet¹⁰ landsmøde, der afholdtes maj 1975, besluttet, at et nyt principprogram skal udarbejdes og gennem diskussion blandt medlemmer og sympatisører føre forbundets politik a jour, videreudvikle den ud fra de indhøstede erfaringer og klassekampens udvikling.

Det her genoptrykte program skal altså studeres kritisk og vurderes ud fra, at forbundet på det tidspunkt, programmet blev udarbejdet, så absolut befandt sig i den allerførste fase af det partiforberedende arbejde.

Dette betyder ikke, at de grundlæggende vurderinger, som fremlægges af forbundets historiske baggrund i de to første afsnit, er forladt af forbundet. Og hvad angår det tredje afsnit, det egentlige program for forbundet, er mange synspunkter uændrede, men ikke mindst dette afsnit trænger til en gennemgribende revision og uddybning.

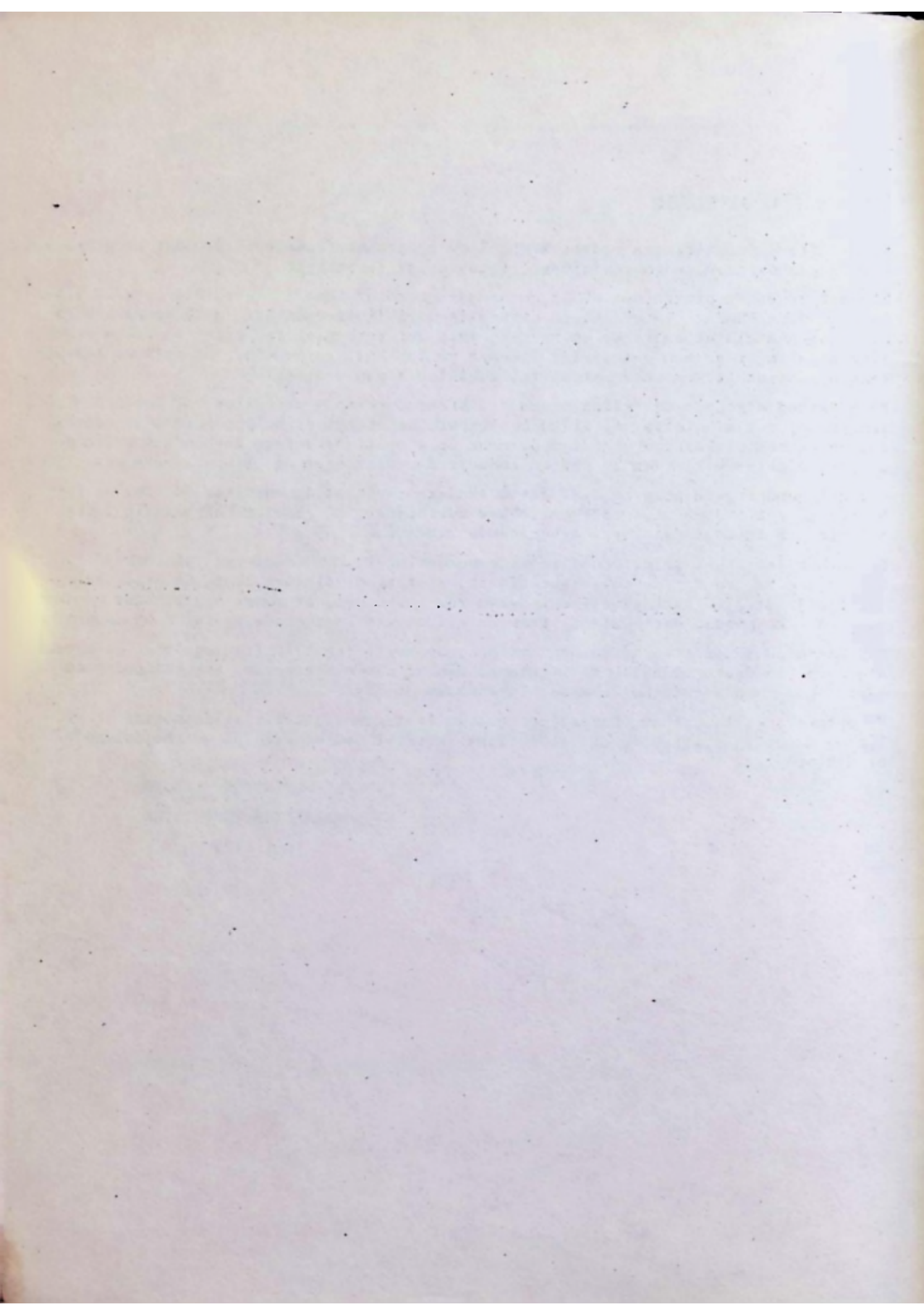
Med denne genudsendelse af forbundets programskrift fra 1970 fremlægger vi et materiale, som kan danne grundlag for diskussionen af det nye program, som forbundet er gået i gang med at udarbejde efter landsmødet maj 1975.

Vi opfordrer alle til at studere programskriftet grundigt, til at fremsætte skriftlig og mundtlig kritik, og til at vurdere skriftet med henblik på udarbejdelsen af et nyt program.

KOMMUNISTISK FORBUND

MARXISTER-LENINISTER

juni 1975

Til læserne

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev nr. 4 bringer KFML's programskrift 'For et revolutionært kommunistisk parti', der blev vedtaget på forbundets programkonference den 31. maj 1970.

Programskriftet er blevet til på baggrund af en omfattende diskussion i KFML siden januar 1970 og træder i stedet for det 'Principgrundlag' og 'Handlingsprogram', der blev vedtaget på KFML's stiftende generalforsamling den 15. september 1968.

I tre hovedkapitler (kapitalismens og den revolutionære arbejderbevægelses udvikling, KFML's baggrund og KFML's program) gennemgår programskriftet en række fundamentale spørgsmål omkring den politiske baggrund for forbundet og forbundets program, udarbejdet ud fra denne baggrund. I overensstemmelse med forbundets nuværende situation og situationen i den revolutionære bevægelse i Danmark er der lagt en afgørende vægt på at gennemgå forbundets politiske baggrund, og dermed arbejderbevægelsens udvikling frem til vor tid, hvor en ny marxistisk-leninistisk verdensbevægelse er under udvikling.

KFML lægger sit programskrift ud til debat blandt alle socialistisk orienterede. Vi har i programskriftet fremlagt

en marxistisk-leninistisk analyse af de mest fundamentale spørgsmål, som den revolutionære bevægelse står over for idag og vi har dermed givet vort bidrag til den almindelige debat.

Programskriftet er et forholdsvis udførligt grundlag for KP'L's fremtidige virksomhed og det vil danne grundlag for en intensivering af vor udadvendte virksomhed. Vi håber gennem denne virksomhed at kunne knytte stadig flere kontakter til forbundets sympatiserer og at vinde stadig flere kadrer til forbundet. Kun på denne måde kan der lægges et solidt grundlag for skabelsen af et revolutionært kommunistisk parti i Danmark.

REDAKTIONEN

FOR ET REVOLUTIONÆRT KOMMUNISTISK PARTI

Den 15. september 1968 stiftedes Kommunistisk Forbund (Marxister-Leninister). Baggrunden for stiftelsen var en række marxister-leninisters ønske om at skabe en organisation, der tålmodigt og målbevidst kunne arbejde for dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti i Danmark.

Internationalt er Kommunistisk Forbund (ML) intet særsyn; overalt i verden dannes der i disse år marxistisk-leninistiske organisationer og partier. I næsten alle europæiske lande findes allerede marxistisk-leninistiske partier, organisationer eller spirer til disse, bl.a. i Vesttyskland, England, Italien, Frankrig, Spanien, Belgien, Jugoslavien og Polen. Ikke mindst i Norge og Sverige gøres der i disse år et solidt og grundigt arbejde for at udvikle den marxistisk-leninistiske bevægelse. I Sverige dannedes allerede i juni 1967 et Kommunistisk forbund (Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna), der bygger på Marxisme-Leninisme-Mao Tsetung Tænkningen, og i Norge har en marxistisk-leninistisk bevægelse udviklet sig, først og fremmest gennem Sosialistisk Ungdomsforbund (SUFml)s kamp mod de revisionistiske partier og strømninger, dvs. især det norske SF og Norges "kommunistiske" Parti.

Kommunistisk Forbund (M-L) er en del af denne internationale bevægelse, som vokser frem i kampen mod imperialismen, kapitalismen og revisionismen. Vi vil i dette programskrift ridse den historiske baggrund for vor dannelse op og vise, hvorfor det er nødvendigt at gå ind i et organiseret arbejde for skabelsen af et revolutionært kommunistisk parti i Danmark. I selve programafsnittet (Kommunistisk Forbund (M-L)s program, side 61) fremhæver vi de kampopgaver, som på nuværende

tidspunkt må være forbundets. Eller med andre ord: Vi vil angive forbundets placering i forhold til lønarbejderklassens kamp mod klassefjenden og fremlægge vore politiske opgaver ud fra forbundets ideologiske standpunkt, dets styrke og dets arbejdstil.

Det er kapitalismens og arbejderbevægelsens historie, som betinger vor virksomhed i dag. Naturligvis har situationen såvel globalt som regionalt og nationalt en række specifikke træk, som marxister-leninister må analysere og begribe for at kunne føre en korrekt politisk linie. Men historisk er disse særlige forhold kun led i og en del af den almen klassekamp mellem lønarbejderklassen og kapitalistklassen, som har været det dominerende træk i hele kapitalismens historie, og som i mere end hundrede år har raset som en verdensomspændende kamp mellem socialismens kræfter og de antisocialistiske kræfter. Derfor er det nødvendigt først kort at ridse kapitalismens og den proletariske bevægelses historie op.

Kapitalismen og den revolutionære bevægelses udvikling

1. KAPITALISMENS FREMKOMST OG UDVIKLING

Det ene menneskes udbytning af det andet er selve kernen i den kapitalistiske samfundsformation. Historisk har udbytningen imidlertid ikke altid eksisteret. Udbyttersamfundene er en etape i den udvikling, der fra ursamfundet fører frem til kommunismens samfund, dvs. det samfund, hvor menneskene samvirker på lige fod, hvor enhver yder efter evne, og hvor enhver modtager efter sit behov.

I ursamfundet samvirkede menneskene på lige fod i kampen mod naturen i bestræbelserne for at fravriste denne det nødvendige eksistensminimum. Først ved fremkomsten af agerbrug og kvægavl og gennem udviklingen af metalredskaber blev der skabt materielle betingelser for, at produktionen kunne afkaste ikke blot de goder, der dækkede det elementære eksistensbehov, men derudover et merprodukt.

Så snart betingelserne for frembringelse af et mere varigt merprodukt er til stede, er der tillige skabt betingelser for etablering af privilegerede grupper og lag, der kan tilegne sig merproduktet gennem udbytning af det store flertal. De historiske erfaringer viser, at disse betingelser faktisk realiseres. Ursamfundets frie, af nødvendigheden fremtvungne samvirke mellem menneskene i produktionsprocessen afløses af produktionsforhold, der i første række er forhold mellem udbyttende og udbyttede, mellem herskere og undergivne, idet den samfundsmæssige ejendomsret til produktionsmidlerne, fællesjet, afløses af den private ejendomsret eller mindretallets ejendomsret til produktionsmidlerne. Menneskenes forskelligartede forhold til produktionsmidler-

ne, det forhold, at nogle mennesker besidder eller kontrollerer produktionsmidler, mens andre - det store flertal - ikke gør det eller kun gør det i yderst ringe udstrækning, afføder menneskenes spaltning i klasser. Udviklingen træder ind i den anden hovedetape, udbyttersamfundenes og klassemfundenes etape.

I othvert klassemfund foregår der en vedvarende klassekamp på alle samfundslivets felter mellem de forskellige klasser. I et udbytningssamfund står hovedkampen mellem den herskende klasse, den besiddende og udbytten- de hovedklasse, og dennes modpol, hovedklassen blandt de øvrige klasser, den klasse, der er mest undertrykt og udbyttet. Alle undertrykte og udbyttede klasser kæmper for at begrænse udbytningen og stræber mere eller mindre bevidst og med større eller mindre kraft efter at føre udviklingen i retning af et nyt samfund, hvor ejendoms- retten til produktionsmidlerne er mere ligeligt fordelt. I sidste ende har denne kamp retning mod et samfund, hvor udbytningen er afskaffet overhovedet. Den herskende klas- se kæmper for at øge merproduktets størrelse gennem øget udbytning og forsvare sin position som herskende klas- se. For at sikre sit herredømme, sit diktatur, over det store folkeflertal opbygger den et særligt magtinstru- ment, staten. Den sikrer også sit herredømme gennem sin beherskelse af samfundets overbygning, dvs. juridiske, politiske, religiøse, ideologiske og andre former, der udvikles på basis af samfundets økonomiske struktur, produktionsforholdene.

Klassemfundet er et produkt af produktivkræfter- nes udvikling. Klassemfundets udvikling og i sidste en- de dets undergang er ligeledes grundlæggende et produkt af produktivkræfternes udvikling. Den kraft, der i sid- ste instans er bestemmende for al samfundsmæssig udvik- ling, udspringer af modsætningen mellem produktivkræfter- ne (dvs. samfundets fond af arbejdskraft, teknisk og fag- lig indsigt og produktionsmidler) og produktionsforholde- ne (dvs. menneskenes indbyrdes forhold i produktionspro- cessen). Den herskende udbytterklassen begår efter mer- produkt fremmer produktivkræfternes udvikling, men sam- tidig er den private ejendomsret til produktionsmidlerne i sig selv en hæmsko for deres udvikling. Denne modsigel- se er basis for den uafslædelige klassekamp, kampen mel- lem besiddende og besiddelsesløs, mellem det magthaven- de mindretal og de udbyttede og undertrykte masser, der er drivkraften i det menneskelige samfunds udvikling fra ursamfund til kommunisme.

I kraft af produktivkræfternes udvikling og gennem klassekampen fremspirer, modnes, sejrer og knuses en- hver klassemfundsformation, der baserer sig på mindre- tallets udbytning af flertallet. I historiens løb har vi set tre hovedformer for mindretallets klasseherredømme, nemlig slaveejervældet, feudalherredømmet og det kapita- listiske klassediktatur. I slavesamfundet var slaveher- rerne den besiddende og herskende klasse, og tilegnelsen

af merprodukt foregik primært gennem udbytningen af slaverne. Slaveejerne og slaverne var samfundets hovedklasser. I feudalsamfundet var de store jordbesiddere den besiddende og herskende klasse, og tilegnelsen af merprodukt foregik primært gennem udbytning af fæstebønderne. Feudalherrerne og fæstebønderne var samfundets hovedklasser. Begge disse samfundsformationer har generelt udspillet deres rolle. De er i almindelighed enten gået under i voldsomme indre klassekampe eller i kampe mod ydre kræfter, der repræsenterede mere udviklede klassosamfundsformationer, og det er sket, fordi deres produktionsforhold ikke var vide nok til at rumme de produktivkræfter, der var under udvikling, fordi den økonomiske struktur forhindrede realisering af de produktionsmuligheder, der var til stede.

De kapitalistiske produktionsforhold er fremspiret i det feudale samfunds skød. Da dette system, adolherredømmet, blev en hindring for produktivkræfternes videre udvikling, knustes det i Europa generelt gennem de borgerlige revolutioner. Byernes borgerskab, bourgeoisiet, der repræsenterede nye og mere fremskredne produktionsmetoder og et nyt højere økonomisk trin, varøkonomien, forenede sine kræfter med bondemæsserne og sander slog de feudale samfundsinstitutioner og den feudale stat. Det blev imidlertid ikke bønderne, der store befolkningsflertal, hvis stræben gjaldt demokratiske jordreformer, der kom til at dominere det nye samfund. Revolutionernes sejrherre var bourgeoisiets øvre lag, den nye kapitalistklasse, der etablerede sig som den nye herskende klasse. Den borgerlige stat sikrede bourgeoisiets diktatur.

Revolutionen, dvs. den voldelige omstyrtelse af ét klasseherredømme og oprettelsen af et nyt klasseherredømme, er den højeste form for klassekamp. Kampen mellem klasserne foregår på forskellige niveauer og med varierende intensitet. Der er grundlæggende tale om en økonomisk kamp mellem klasserne, kampen om det til enhver tid givne merprodukt. For de udbyttede og undertrykte er der elementært tale om en kamp for den daglige eksistens. Denne kamp slår imidlertid igennem på alle samfundslivets felter. I sidste instans er enhver foreteelse i samfundet et led i klassekampen. I sidste instans tjener enhver samfundsmæssig foreteelse, enhver relation mellem mennesker, enten den herskende eller de udbyttede og undertrykte klasser. Klassekampen foregår følgelig ikke blot på det økonomiske felt, men tillige på de politiske, de kulturelle og de øvrige felter i overbygningens sfære. I ethvert klassesamfund bliver de undertrykte og udbyttede klasser sig gradvist deres stilling som undertrykte og udbyttede klasser bevidst. Derved føres klassekampen op på et højere niveau, og den når sit højeste niveau, når de undertrykte klassers bestræbelser direkte sigter mod omstyrtelse af det bestående klasseherredømme. De herskende forsvarer deres position ved hjælp af statsapparatet, dvs. med vold, og ved hjælp af ideologisk hets mod

de nye kræfter ("De vil forhindre jer i at leve, som I er vant til"). Klassekampen slår undertiden ud i voldsomme klassokonflikter eller regulære klassekrige, men i almindelighed kan revolutionen først sejre i et land, når spændingen mellem produktivkræfter og produktionsforhold slår ud som en almindelig national krise. I en sådan situation bliver udviklingens krav om en ændring af tilbagestående produktionsforhold og en fjernelse af hindringerne for produktivkræfternes fremmarch uafviseligt. Der skabes en revolutionær offentlig mening. De udbyttede og undertrykte masser indser umuligheden af at leve videre på den gamle facon og kræver en forandring. Og i en sådan situation formår udbytterne ikke længere at leve og regere på den gamle måde. Lenin formulerer revolutionens grundlov således: "Først når de 'lavere' lag ikke vil og de 'øvre' lag ikke kan leve videre på den gamle vis - først da kan revolutionen sejre." (1)

Kapitalismens gennembrud og dens politiske sejr i Europa var netop produktet af en sådan proces. I århundredernes løb havde de undertrykte bondemasser gang på gang gjort oprør mod de feudale herremænd, men var hver gang blevet slået. De besiddende var stadig i stand til at regere videre på den gamle måde, at undertrykke bønderne og at holde byernes købmænd og håndværkere i skak. I byerne udvikledes imidlertid en ny produktionsmåde, den kapitalistiske, idet produktionen i stigende grad antog form af vareproduktion, dvs. frembringelse af goder, der ikke er bestemt for en bestemt aftager, men er bestemt til at blive solgt på et marked. Takket være kapitalophobning og udvikling af produktivkræfterne gennem indførelse af mere effektive produktionsmetoder formåede borgerskabet (købmænd, håndværksmestre) at udvikle vareproduktionen gennem udbytning af lønnet arbejdskraft, gennem udvidet arbejdsdeling og i stigende omfang gennem storproduktion (manufakturvirksomheder, senere fabriksdrift, hvor maskinerne afløser de håndværksmæssige arbejdsmidler). Markedsøkonomien og den feudale naturalekonomi tornede voldsomt sammen. De nye kapitalister, der udgjorde en politisk undertrykt klasse, blev sig bevidst som klasse, organiserede sig, udviklede en anti-feudal ideologi og begyndte at rette slag mod de feudale institutioner og den feudale stat, der hæmmede markedsøkonomiens udvikling og udvidelse. De borgerlige revolutioners sejr må ses i nøje sammenhæng med markedsøkonomiens undergravning af den tilbagestående feudale økonomi.

(1) Lenin: "Radikalismen", kommunismens børnesygdom (skrevet 1920). Her citeret efter Lenin: Udvalgte værker, bd. 11, s. 202. Tidens 1948.

Den fremvoksende kapitalisme baseres på udbytning af lønarbejde. Den kapitalistiske produktionsmåde kendes ved, at kapitalisten, dvs. ejeren af produktionsmidlerne (produktionsredskaber, herunder maskiner og bygninger, samt rå- og hjælpestoffer), eller sammenslutninger af kapitalister (selskaber) køber lønarbejdernes arbejdskraft, idet han betaler ham en løn, der generelt modsva-
rer bytteværdien af det nødvendige produkt, dvs. den mængde goder, der er nødvendige til opretholdelse af lønarbejdernes arbejdskraft, til uafbrudt genskabelse af hans arbejdsdygtighed, til oplæring af hans arbejdskraft og til ernæring af hans familie. Under kapitalismen er arbejdskraften således en vare, der har bytteværdi ligesom andre varer, der købes og sælges på et marked. I produktionsprocessen skaber lønarbejderen imidlertid ikke blot bytteværdier, der modsva-
rer det nødvendige produkt, men frembringer derudover en mer-
verdi, som kapitalisten, der har købt hans arbejdskraft, tilegner sig gratis. Den kapitalistiske udbytningssmekanisme adskiller sig i princippet ikke fra andre klasse-samfundes udbytningssmekanismer, idet ejeren af produktionsmidler tilegner sig det mer-
produkt, de arbejdende frembringer ud over det nødvendige produkt. Under kapitalismen virker udbytningen imidlertid mere skjult, idet lønarbejderen, proletaren, dvs. den, der ikke besidder eller kontrollerer produktionsmidler, i modsætning til slaven og den livnøgne feudale bonde er "fri". I virkeligheden er han tvunget til, nødt til at sælge sin arbejdskraft, før at han og hans familie skal kunne eksistere.

Hver samfundsf ormation har sine hovedklasser, der objektivt står i et uforsonligt modsætningsforhold til hinanden. I det kapitalistiske samfund udgør bourgeoisiet og proletariatet de to hovedklasser. Det markedsøkonomiske samfunds love, stordriftens fremdriften, industrialiseringen og kapitalkoncentrationen medfører, at stadig flere produktionsmidler og stadig mere kapital samles på stadig færre hænder. I den periode, hvor det feudale samfund bryder sammen udgør bønderne og andre mindre privat-

besiddere af produktionsmidler det altovervejende folkeflertal. I kraft af konkurrencon og den tekniske udvikling tvinges disse efterhånden over i proletariats rækker. De nødsages til at opgive deres småbedrifter og sælge deres arbejdskraft til kapitalen. Proletariatet vokser uafsladeligt. I vore dage udgør det det overvejende befolkningsflertal i de udviklede kapitalistiske lande i Vesteuropa, Nordamerika og Oceanien.

De borgerlige, anti-feudale revolutioner gennemførtes under demokratiske slagord ("Frihed, lighed og broderskab") og formede sig som folkeflertallets opger mod adel, kongemagt og kirke. Overalt sikrede bourgeoisiet sig imidlertid i kraft af sin økonomiske magt det politiske herredømme, og neppe havde det sat sig til rette som ny herskende klasse, før det i realiteten kastede disse paroler over bord, idet det sørgede for at stadfæste klassedelingen, den kapitalistiske udbytning og den privatkapitalistiske ejendomsret til produktionsmidlerne som samfundets basis og grundlove. Det opbyggede en række juridiske institutioner, love og domstole, og det sørgede for at beskytte sig ved hjælp af tilstrækkelige politimæssige og militære magtmidler.

Den borgerlige stat, bourgeoisiets diktatur, antog efterhånden i en række lande form af et borgerligt demokrati. Ikke blot det herskende mindretal, men tillige større eller mindre dele af den øvrige befolkning tilkendtes visse begrænsede formelle politiske rettigheder, f. eks. retten til med visse mellemrum at vælge repræsentanter til lovgivende forsamlinger mv., samt en række sekundære borgerlige rettigheder ("borgernes lighed for loven"). For borgerskabet er "demokratiet" i rolige tider den bedste skål om dets diktatur. Historiens erfaringer viser, at så snart der foreligger fare for analog fra folkeflertallets side mod det kapitalistiske samfunds grundvold, den private ejendomsret til produktionsmidlerne, sættes disse rettigheder ud af kraft. Det borgerlige diktaturs demokratiske facade udskiftes og erstattes af et åbent diktatur.

2. ARBEJDERBEVEGELSENS FREMKOMST OG MARXISMEN

Den enkelte proletar står i et uforsonligt modsætningsforhold til den kapitalist, der køber hans arbejdskraft og udbytter ham. Kapitalisten, der begærer profit, ønsker at købe arbejdskraften så billigt som muligt og at presse så megen merværdi som muligt ud af arbejderen. Han søger at trykke arbejdslonnen ned til eller endog under det nødvendige minimum. Proletaren ønsker at sælge sin arbejdskraft så dyrt som muligt, modsætter sig kapitalistens forsøg på at trykke lønnen og øge merværdiraten (merværdiens størrelse i forhold til arbejdslonnen, dvs. graden af udbytningen), kæmper for lønforhøjelse, kortere arbejdsdag, bedre arbejdsbetingelser osv. - kort sagt

kæmper for sin eksistens. Kapitalismen samler efterhånden betydelige dele af proletariatet i store virksomheder. Derved øges proletarens muligheder for at opdage sig selv som medlem af klassen, og dette medfører, at han begynder at stå sammen med sine klassefæller i kampen mod kapitalisterne.

Industrikapitalismens første periode kendetegnedes ved arbejdernes spontane, sporadiske kampe og i visse tilfælde regulære rejninger mod udbyggerne. Manglende organisation, uerfaren ledelse og dårligt sammenhold afledte nederlag efter nederlag. Efterhånden lærte lønarbejderne at slutte sig sammen i fagorganisationer, og derved øgedes deres muligheder for at opnå resultater i den daglige konflikt med kapitalen eller afværge og demme op for dens overgreb og modstand. I takt med klassekampens udvikling på den økonomiske front forenedes de lokale faglige foreninger til landsomfattende organisationer. Strejken blev lønarbejdernes vigtigste våben i kampen for sikring af den daglige tilværelse, og undertiden tilkommede de sig visse sociale indrømmelser. Gang på gang formede bourgeoisie imidlertid at splitte arbejderne (bestikkelse af faglige ledere, indsættelse af strejkebrydere, polititerror, fængslinger af aktivister, hetz), og enhver større rejning blev mødt med våbenmagt og knust.

Politisk spillede proletariatet ingen selvstændig rolle i kapitalismens tidligste periode, men mange steder var det proletariatet, der gik på barrikaderne for at sikre de borgerlige revolutioner sejren i kampen mod absolutisme og adelsvalde. Proletarerne støede på borgerskabets friheds- og lighedslofter. Men bourgeoisie udnyttede den nye statsmagt til at sikre og skærpe udbytningen af proletariatet, som det havde støttet sig på i opgøret med feudalismen.

Bourgeoisiets ubarmhjertige udbytning af de proletariske masser fremkaldte med nødvendighed ideer og teorier om etablering af et socialt mere retfærdigt samfund. Reformistiske teoretikere forkyndte, at det kapitalistiske samfund kunne "forbedres" ved hjælp af passende reformer. Mange arbejderledere tilsluttede sig sådanne ideer. Andre teoretikere så længere frem og bestræbte sig for at udtænke nye og mere fuldkomne samfundssystemer. Disse utopiske socialister forestillede sig, at man kunne fremsvinge en ændring af de bestående forhold gennem oplysningsvirksomhed, gennem appeller til den herskende udbytterklasses "fornuft" eller ved hjælp af eksemplet fra mønsterekspementier. Rundt om i de fremskredne kapitalistiske lande dannedes mindre organisationer, der mere eller mindre klart bokende sig til socialismen, dvs. ideen om et samfund uden privat ejendomsret til produktionsmidlerne og uden udbytning.

I 1847 overdrog en af disse organisationer, "Kommunisternes Forbund", to af sine medlemmer, de tyske videnskabsmand Karl Marx (1818-1883) og Friedrich Engels (1820-1895), at udarbejde et teoretisk og praktisk parti-

program. I 1848 udkom dette programskrift, "Det kommunistiske partis manifest", i London, og dermed markeredes socialismens forvandling fra utopi til videnskab. Den teori, som Marx og Engels udarbejdede fra 1840'erne i forbindelse med dybtgående studier af den givne virkelighed, og som siden er blevet videreudviklet af marxistiske videnskabsmænd, politikere og så fremdeles, i første række af V.I.Lenin (1870-1924), J.V.Stalin (1879-1953) og Mao Tse-tung (f. 1893), udtrykker proletarietets grundlæggende interesser og er blevet de proletariske massers og alle undertryktes og udbyttedes banner og våben i kampen for den nationale og internationale kapitalismes revolutionære omstyrtelse og for socialismens nationale og internationale sejr. Den videnskabelige socialismes udgangsbasis er Marx' og Engels' videnskabelige påvisning af, at kapitalismen uundgåeligt vil bryde sammen og blive afløst af kommunismen, et samfund, hvor menneskets udbytning af mennesket ikke eksisterer. Men marxismens indsigt i naturens og samfundets bevægelseslove forsyner ikke blot proletariatet med denne indsigt, men anviser det den vej, det skal betrede for at fremskynde marchen mod det klasseløse samfund. Marxismen er proletarietets verdensanskuelse, teori og program, men den er samtidig dets vejledning til handling.

Marxismens revolutionære teori er et integreret og harmonisk anskuelse- og læresystem. Dens tre hovedbestanddele er den proletariske filosofi (den dialektiske materialisme), proletarietets politiske økonomi og proletarietets politiske program (den videnskabelige socialisme).

Den proletariske filosofi, den proletariske verdensanskuelse, kaldes dialektisk materialisme. Marxismens filosofi er materialistisk, idet den besvarer filosofiens grundspørgsmål, spørgsmålet om forholdet mellem tænkning og væren, mellem ånd og materie, således: Det værende, den objektive realitet, naturen, materien er det oprindelige princip, det forudgivne, som eksisterer objektivt, mens tænkningen, ånden, det ideelle, er den afledte genspejling af materien. Marxismen forkaster alle idealistiske og religiøse anskuelser, der postulerer, at naturen er en funktion af et åndeligt princip, eller at ånd og materie eksisterer uafhængigt af hinanden. Videre besvarer den marxistiske materialisme spørgsmålet om, hvorvidt

menneket formår at erkende virkeligheden, bekræftende. Den historiske bekræftelse viser, at de undertrykte og udbytende klasser konsekvent forsvarede filosofisk-idealistiske opfattelser, hvorved de søger at sparre de udbytende og undertrykte klasser vejen til erkendelse af den objektive realitet og dermed også af deres egen situation. Marxisms filosofi er dialektisk, idet den erkender, at verden ikke er og ikke skal opfattes som et komplekst af færdige ting. "Men som et kompleks af processer, hvori de tilsvarende færdige ting og disse tings tankebilleder i deres skjær, begreberne, gennemgår en uafbrudt forandring af tilblivelse og undergang, i hvilken trods al tilsvarende tilfældighed og trods al øjeblikkelig tilbagegang dog til slut en fremadskridende udvikling trænger sig igennem". (2) For den dialektiske filosofi gives der intet definitivt, absolut og heiligt. Marxismen erkender, at bevægelse er materiens tilstandsform. Den dialektiske materialisme er en sammenfatning af menneskenes riden om naturens og tænkningens mest almindelige bevægelses- og udviklingslove. Men til dette komplekse af love hører også de samfundsmæssige love. †

Marxismen udstrækker materialismen til samfundsfænomenernes område (historisk materialisme), efterspørger den objektive lovsmæssighed i udviklingen af de samfundsmæssige forhold, udforsker menneskenes samfundsmæssige livsbetingelser og påviser samfundsforholdenes rødder, deres basis og opbygning og drivkræfterne i den samfundsmæssige udvikling. Som materialister erkender marxisterne, at de materielle produktionsbetingelser er basis for de samfundsmæssige forhold, og at historien derfor grundlæggende er historien om de arbejdende masser og om massernes handlinger. Som dialektikere erkender marxisterne, at samfundsudviklingen som al anden udvikling er resultatet af sammensat mellem modstridninger. I klasesamfundene drives udviklingen frem af klasesmodsigelser, af modstrid mellem klasser, af klassekampe.

Den marxistiske politiske økonomi udforsker produktionsforholdene i de givne, historisk bestemte samfund i deres opståen, udvikling, kulmination, forfald og undergang. Den påviser og analyserer de forskellige klasesamfunds udbytningsmekanismer og deres økonomiske bevægelseslove. Den påviser således, at den kapitalistiske økonomi, vareøkonomien, grundlæggende er undergivet bytteværdiloven: Varene produceres til afsætning på et mar-

(2) Engels: Ludwig Feuerbach (skrevet 1885). Her citerer efter Engels-Lenin: Karl Marx. Mondes Presse. 18th/June 1973. S. 30.

ked, hvor de byttes med andre varer eller varekvivalenter (penge) i forhold, der modsvarer den mængde samfundsmæssigt nødvendigt arbejde, der er medgået til varernes produktion. I dette samfund er arbejdskraften en vare, der sælges til ejeren af produktionsmidler for en løn, en anvendelse, der i princippet dækker de varemængder, der er nødvendige til arbejdskraftens opretholdelse og til arbejderfamiliens eksistens. Kapitalisterne udbytter imidlertid lønarbejderne, idet arbejdskraften ikke blot skaber bytteværdier, der modsvarer dette nødvendige produkts værdi, men derudover en merværdi, som kapitalisterne tilegner sig uden modydelse. Produktionen af merværdi er den absolutte lov for den kapitalistiske produktionsmåde. For kapitalisten er produktionens art og sammensætning principielt ligegyldig. Det produktionsapparat, de arbejdsgenstande og den arbejdskraft, der indgår i produktionsprocessen, har for ham kun interesse som kapital, som en værdianslag, hvis formål er at bevare sig og formere sig gennem tilegnelsen af merværdi, dvs. gennem udbytning af arbejdskraften. Denne udbytningmekanisme afføder lovmæssigt en udvikling, hvorefter relativt stadig mindre del af befolkningen ophober merværdi, akkumulerer kapital, i stigende skala. Da denne merværdi imidlertid kun kan realiseres, "frigeres", ved salg på et marked, dvs. primært ved salg til lønarbejdermasserne, der udgør en uafslutteligt voksende del af befolkningen, og da kapitalisterne lovmæssigt med alle midler søger at øge merværdisaturation ved at trykke arbejderlønningerne, ved at gennemføre produktivitet fremmende foranstaltninger mv., løber systemet uundgåeligt ind i en degeneration, der til sidst fører til systemets fald. Den lovmæssige skærpelse af udbytningen fører lovmæssigt til kriser ("overproduktionskriser"), idet svælg mellem massernes købekraft og produktionsmængdens værdi gang på gang bliver for stort. Samtidig skærpes modsætningen mellem profitskønmæssig planløshed og produktionens stadig mere samfundsmæssige karakter, idet alle samfundets produktionssektorer og produktionsgrene forenes til ét sammenhængende netværk. Det er tilegnelsens privatkapitalistiske form, der i stadig mindre grad harmonerer med produktionsprocessens kollektive karakter. Den kapitalistiske økonomi betinger i sin opkomstperiode en accelereret af produktivkrafternes udvikling, men dens produktionsanarki og dens markedsaftængighed fører den frem til et kulminationspunkt, hvorefter den i relativt stadig mindre grad formår at udnytte de produktionsmuligheder, der udspringer af den tekniske og videnskabelige udvikling. I sin forfaldsperiode kendetegnes kapitalismen ved stadig mere dybtgående økonomiske kriser, destruktion af samfundsrigdomme og udnyttede produktionsmuligheder. Udviklingen stiller et uafviseligt krav om en ændring af produktionsforholdene, således at samfundsekonomin kan omstilles til en planmæssig fremstilling af goder, af samfundsmedlemmernes objektive behov, og således af den tillader

fuld udnyttelse af alle produktionsmuligheder. Med andre ord: Udviklingen fører med nødvendighed fra kapitalisme til socialisme, fra privat tilegnelse af nærproduktet til kollektiv tilegnelse af hele produktet.

Marxismen påviser, at ethvert klassesamfund uundgåeligt går til grunde, når modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold fremtvinger et klassekamp-opgør, hvor den herskende klasse bukker under i kampen mod de fjendtlige klasser. Det kapitalistiske klassesamfund er dømt til undergang. Den kapitalistiske klasse vil uundgåeligt blive styrtet af sin modpol, proletariatet (lønarbejderklassen). Marx påpegede, at ikke han havde opdaget hverken klassernes eksistens eller deres indbyrdes kæmpe. Det nye, han tilføjede, var at påvise, at klassernes eksistens er knyttet til bestemte historiske faser i produktionens udvikling, at klassekampen i det kapitalistiske samfund nødvendigvis fører til en samfundsmæssig omvæltning, en revolution, hvor lønarbejderklassen styrter bourgeoisiets diktatur, opretter sin egen stat, proletariatets diktatur, og etablerer socialistiske produktionsforhold, dvs. afskaffer mindretallets ret til at besidde produktionsmidler, og at socialismens samfund under proletariatets diktatur danner overgangen til ophævelsen af alle klasser og til et klasseløst samfund. Marxismen påviser, at med de socialistiske produktionsforhold ophæves eksistensbetingelserne for klasse-modsætninger. Proletariatets klassesejr baner vej for en ophævelse af alle klasser overhovedet og dermed også til ophævelse af dets eget klasseherredømme. Proletariatet er den første klasse i historien, hvis definitive sejr skaber betingelserne for alle samfundsmedlemmers fri udvikling.

Med denne påvisning af det kapitalistiske samfunds udviklingsforløb blev marxismen proletariatets teori og den borgerlige ideologis modpol. Marxismens indsigt i samfundsudviklingen og dens love gjorde den til proletariatets vejledning til handling. Marxismen anviste proletariatet den strategi og den taktik, det skulle tage i anvendelse i klassekampen. Det strategiske mål er den proletariske, anti-kapitalistiske revolution, omstyrtelsen og sænderbrydningen af bourgeoisiets diktatur og etableringen af proletariatets eget klassediktatur. Herved adskiller marxismen sig fuldstændigt fra såvel de reformistiske ideologier, der kun forudsiger kvantitative samfundsændringer inden for det givne samfundssystems rammer, som fra de forskellige anarkistiske retninger, der i ord går ind for revolutionen, men i virkeligheden fornægter den ved at afvise proletariatets diktatur. Men hverken kapitalismens undergang eller revolutionens realisering er resultat af en mekanisk proces. Lenin fremhævede senere marxismens lære om, at "kun den objektive hensyntagen til næstlige vekseforhold mellem alle klasser uden undtagelse i et givet samfund og folgelig også hensyntagen til

detne samfunds objektive udvikling og til vekselforholdene mellem dette og andre samfund kan tjene som grundlag for en rigtig taktik for den progressive klasse." (3) Og Mao Tse-tung har påpeget: "Vi er marxister, og marxismen lærer, at når vi nærmer os et problem, bør vi gå ud fra objektive kendsgerninger, ikke fra abstrakte definitioner, og at vi bør udlade vore vejledende principper, politiske retningslinier og foranstaltninger af en analyse af disse kendsgerninger." (4)

Marxismen fremstod i en tid, hvor kapitalismen brød igennem som den dominerende produktionsmåde i global målestok. På denne tid var proletariatet i de mest fremskredne kapitalistiske lande udviklet så vidt, at det kunne indtage sin plads i klassemønstret som den herskende klasses modpol. Dette førte uundgåeligt til, at proletarerne i stigende grad erkendte deres egen situation. Her og der slog erkendelsen af, at den daglige eksistenskamp, den økonomiske forsvarskamp mod de kapitalistiske arbejdsgivere, var utilstrækkelig, igennem med så stor kraft, at der skabtes muligheder for etablering af proletariske partier. Derved førtes klassekampen op på et højere niveau. Den blev en angrebekamp og sigtede nu direkte mod selve det kapitalistiske systems afskaffelse. Denne politiske kamp måtte nødvendigvis finde sin teori, sin egen forklaring. Marxismen fremstod som denne teori, som proletariatets forklaring af sin egen oprindelse, sin egen udvikling og sin egen uundgåelige befrielse gennem klassekampen. Men vigtigere endnu: Marx og Engels påviste og lærte, at denne nødvendige udvikling måtte realiseres derved, at arbejderklassen organiserede sig i en revolutionær kamp mod klassefjenden. I samme periode knyttedes forbindelserne mellem de proletariske bevægelser i de enkelte lande. Marxismen lærte proletariatet, at kampen mod kapitalen måtte række ud over de enkelte landegrænser. "Det kommunistiske Manifest" sluttede med ordene: "Proleterer i alle lande, foren jer!" Den internationale politiske arbejderbevægelse og arbejderbevægelsens teori, den videnskabelige socialisme, er født samtidig og har siden udviklet sig i et forhold af gensidig vekselvirkning.

Takt og kamp med mod.

(3) Lenin: Karl Marx (skrevet 1914). Tiden 1970. S. 32.

(4) Mao Tse-tung: Tale ved Yenan-forum om litteratur og kunst (maj 1942). Her citeret efter Ciceron fra Foreword Mao Tse-tung, Putara 1967. S. 268.

3. IMPERIALISMENS FREMKOMST OG LENINISMEN

Da "Det kommunistiske Manifest" udsendtes, befandt kapitalismen sig endnu i den fermonopolistiske etape (fri-konkurrenecesamfundet), og dens erobring af hele kloden var en proces i vorden. I sidste fjerdedel af det 19. århundrede udvikledes i medfør af kapitalens og produkti-onens fortsatte koncentration og centralisationstenden-serne (sammensmeltninger af mindre kapitaller til én stor kapital) det monopolkapitalistiske system, der kendeteg-nes ved, at store selskaber, koncerner eller karteller behersker produktion og afsætning i stadig flere økonomi-grene i de enkelte lande. Der er tale om en langvarig pro-ces, hvor de mindre kapitalister og selskaber udkonkurre-res eller henvises til at lade sig nøje med en relativt stadig mindre markedsandel. Generelt forløber processen hurtigst inden for svarindustrien, men efterhånden slår koncentrationstendenserne og dermed også monopoliserings-tendenserne igennem inden for alle brancher og nærings-grene. I de højtudviklede kapitalistiske lande (dvs. lan-de, hvor den overvejende del af økonomien er inddraget i den vareøkonomiske sfære) tog denne proces sin begyndelse i spring, hvor der i de økonomiske nøglesektorer skete e-norme sammensmeltninger af industrikapital og bankkapital, og hvor de nye monopolkapitalistiske oligarker under hefti-gtige indbyrdes kampe på såvel det nationale som det int-ernationale plan delte de vigtigste råstofferforekomster, væsentlige dele af produktionen og store dele af mærke-derne, ligesom de delte den politiske magt. Bourgeoisiets sæt blev i voksende grad monopolkapitalens stat, og mo-nopolerne begyndte at udnytte statsapparatet til indgreb i landenes økonomiske liv (opbygning af krigsindustri, erhvervslovgivning til gavn for monopolerne, skatteud-plyndring af den arbejdende befolkning etc.) for at sikre sig maksimalprofitter (statsmonopolisme). Samtidig styr-kedes staten kraftigt, dels for at sikre bourgeoisiets diktatur over for den fremvoksende socialistiske arbej-derbevægelse, dels for at stille de enkelte landes mono-pololigarker stærkere i kampen mod de udenlandske kon-kurrenter. I forbindelse hermed udvikledes militarismen kraftigt. En uhyre magt koncentreredes hos de snævre mo-nopolkapitalistiske lag og de med disse forbundne embeds-bureaukratier og generalstabe. Første Verdenskrig (1914-1918) fuldbyrdede denne udvikling.

Monopolkapitalens hovedlande førte fra 1880'erne den tidlige kapitalismes handelskolonialisme frem til en ny etape, idet de i et gigantisk kapløb undertvang en lang række selvstændige lande og områder i Asien og Afrika, der endnu befandt sig på førkapitalistiske stadier, og omdannede dem til kolonier eller indflydelsessfærer. Sam-tidig skærpedes kolonihærreskabet i de carider, der tid-ligere var blevet gjort til kolonier, og Europas og Nord-amerikas monopolkapitaller sikrede sig det økonomiske her-

redømme i Latinamerikas nominelt selvstændige stater. Der opstod et imperialistisk verdenssystem, bestående af 1) et lille antal imperialistiske hovedmagter og et lidt større antal partnerlande (Nordamerika, Vesteuropa, senere også Japan og Oceanien) og 2) en zone af kolonier, halvkolonier og afhængige lande omfattende cirka to tredjedele af jordens befolkning.

Imperialismen slavebinder og udplyndrer koloniverdenen (import af billige råvarer, monopolistisk salg af "moderlandene"s eksportprodukter, erhvervelse af særlige høje profitter gennem udbytning af billig arbejdskraft etc.). Den knuser de forkapitalistiske økonomiske menstre, og den fuldfører dannelsen af det kapitalistiske verdensøkonomiske system, men samtidig hæmmer den - netop gennem slavebindingen og udplyndringen - produktivkræfternes vækst i kolonilandene, der reduceres til landbrugs- og råstofvæsen til de imperialistiske højtudviklede hovedlande og deres partnere. Imperialismen er derfor snyltende og rådende kapitalisme.

Stalin betoner, at det monopolkapitalistiske, imperialistiske systems grundlov består i følgende: "Opnåelse af maksimal kapitalistisk profit ved udbytning, ruiner og forarmelse af det givne lands befolkningsflertal, ved undertrykkelse og systematisk udplyndring af folkene i andre lande, især i tilbagestående lande, og endelig ved krige og militarisering af folkehusholdningen, hvilket benyttes som middel for at sikre de højeste profitter." (5)

Men imperialismen er ikke blot snyltende og rådende kapitalisme. Den er døende kapitalisme. I imperialismens tidsalder skærpes alle kapitalismens indre modsigelser og drives frem mod den yderste grænse, bag hvilken den socialistiske verdensrevolution begynder. De vigtigste af disse modsigelser er modsætningen mellem lønarbejde og kapital, modsætningen mellem de forskellige imperialistiske magter og modsætningen mellem Koloniernes og de uafhængige landes undertrykte og udbyttede folk og de udbytende imperialistiske magter. Den socialistiske revolution bryder først igennem dér, hvor alle imperialismens indre modsigelser løber sammen til et eksplosivt hele. I imperialismens epoke videreudvikles den videnskabelige socialisme i erkendelsen af, at den ældre kapitalismes grundlæggende uforsønlige modsigelser, modsætningen mellem bourgeoisi og proletariat, i det imperialistiske verdenssystem kombineres med den uforsønlige modsigelse, der

(5) Stalin: Socialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen. Tiden 1952. S. 42.

udspringer af monopolkapitalens udplyndring af koloniverdenen, modsætningen mellem imperialismen og de undertrykte og udbyttede nationer.

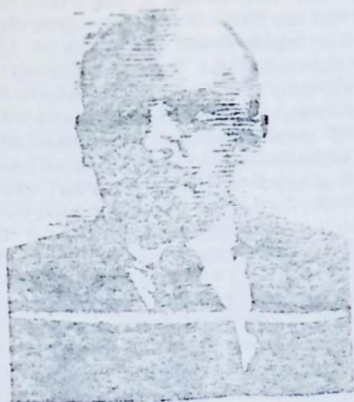
I anden halvdel af det nittende århundrede udvikledes den internationale socialistiske arbejderbevægelse. I 1864 grundlagdes den 1. Internationale (1864-76), proletariats første internationale politiske masseorganisation. Under ledelse af den videnskabelige socialismes pionærer, Marx og Engels, forenede denne organisation de forskellige strømninger, afdelinger og grupper af den politiske proletariske bevægelse i de fleste højtudviklede kapitalistiske lande og banede vej for skabelsen af selvstændige revolutionære klasseorganisationer, arbejderpartier. På baggrund af en national krisesituation rejste proletariatet i Paris sig i 1871 og styrkede det borgerlige diktatur. Det nye proletariske diktatur, Pariserkommunen, blev dog knust af bourgeoisiet efter godt to måneders forløb, men erfaringerne fra denne verdens første socialistiske revolution tjente til udvikling af den proletariske revolutionsteori og især til læren om proletariatets diktatur. I 1870'erne og 1880'erne udvikledes arbejderpartier i de kapitalistiske lande på det europæiske kontinent. Disse socialistiske partier, der i almindelighed benævntes socialdemokrater, byggede i deres opfattelse mere eller mindre på marxismen, men i mange partier spillede reformistiske illusioner i praksis en betydelig rolle. I 1889 forenedes de forskellige landes socialdemokratier i en international sammenslutning, den 2. Internationale, der i princippet klart stillede sig på marxismens grund. Ved århundredeskiftet fandtes der vel etablerede arbejderpartier i de fleste kapitalistiske lande. Førende blandt disse partier var det tyske socialdemokrati.

Da arbejderklassens daglige økonomiske forsvarskamp, herunder den faglige kamp, førtes op på et højere niveau og under de nye arbejderpartiers ledelse udvikledes til en politisk kamp for klassens befrielse, blev bourgeoisiet relativt hurtigt aftvinget forskellige mindre reformer. Ofte tog bourgeoisiet selv initiativet til visse reformer for at afbøde den politiske klassekamp. Det kunne se ud, som om bourgeoisiet var i defensiven, og dette førte til masseopslutning om partierne, men samtidig bevirkede det, at den gamle reformisme på ny stak hovedet frem. Mange ledende arbejderpolitikere begyndte at skyde det socialistiske perspektiv i baggrunden og koncentrerede sig om det politiske spil om mindre reformer inden for det bestående samfunds rammer. Denne opportuniste, hvis sociale basis var de pamperlag, der udskiltes inden for fagorganisationer og andre masseorganisationer, og som ideologisk næredes af de borgerlige forestillinger, der beherskede de lag af småborgere, der som følge af kapitalismens koncentrationstendens blev tvunget over i proletariatets rækker, fandt sin teoretiske "retfærdiggørelse" i revisionismen. Denne anti-marxistiske, småborgerlige

teori udvikledes fra slutningen af 1890'erne af den tyske skribent Bernstein og andre folk, der befandt sig på arbejderpartiernes højrefløj. Officielt fastholdt disse ideologiske agenter for bourgeoisiet marxismen, men i "revideret" udgave. Idet de forkaastede den marxistiske historiefølelse, den marxistiske analyse af det kapitalistiske samfunds bevægelseslove, den marxistiske lære om klassekampen og først og fremmest læren om den socialistiske revolution og proletariats diktatur. De agiterede for, at arbejderne opgav kampen for socialismen og erstattede den med en "fredelig" kamp for visse reformer inden for det bestående udbytningssystemets rammer og på det bestående samfunds betingelser. De agiterede for det borgerlige demokrati, som de ville tilnærme et "rent demokrati", og de bedyrede, at socialismen dels ville komme "af sig selv", nemlig som følge af produktivkræfternes udvikling, en ganske mekanisk udlægning af marxismens lære om modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold som den bestemmende udviklingsfaktor, dels ville "vokse frem" som summen af en i princippet uendelig række reformer. Ikke revolutionen, men evolutionen burde være arbejderklassens perspektiv. Bernstein opklarede: "Målet betyder intet, bevægelsen betyder alt." (6)

Denne "revision" af marxismen bekæmpedes af arbejderklassens venstrefløj. Forrest i kampen stod de russiske socialdemokraters revolutionære fløj, bolsjevikerne, der udskiltes som et selvstændigt parti i 1912. Bolsjevikernes leder, Lenin, forsvarede marxismens revolutionære kerneindhold over for revisionisternes stormløb, men samtidig videreudviklede han i lyset af de nye modsigelser og bevægelser i det kapitalistiske verdenssystem marxismens teori til et nyt, højere trin. Lenin analyserede imperialismens struktur og bevægelseslove og udarbejdede den marxistiske revolutionsteori i imperialismens epoke.

(6) Bernsteins berøgtede formel serveredes i en artikel i det socialdemokratiske tidsskrift "Die Neue Zeit" i 1896. I sin helhed lyder citatet således: "Jeg tilstår det åbent, jeg har overhovedet ringe sans og interesse for det, som man i almindelighed forstår ved "socialismens endemål". Dette mål, hvad det end måtte være, betyder intet for mig, bevægelsen betyder alt." (for citatet efter Rosa Luxemburg: Socialreform eller revolution? Gøteborg 1902. s. 31.

Han påpegede, at imperialismens undergang ville blive realiseret gennem et kampfællesskab mellem de kapitalistiske landes proletariat og koloniverdens undertrykte menneskemasser. Hans lære om partiet som arbejderklassens bevidste, organiserede, disciplinerede fortrup i kampen mod kapitalismen og reaktionen var af umådelig stor betydning for den videre udvikling af arbejderklassens politiske kamp. Under Lenins ledelse udvikledes bolsjevikernes parti til et parti af ny type, et konsekvent revolutionært parti, hvis hele kraft sættes ind på at føre proletariatets kamp op på et stadig højere niveau, frem mod den socialistiske revolution.

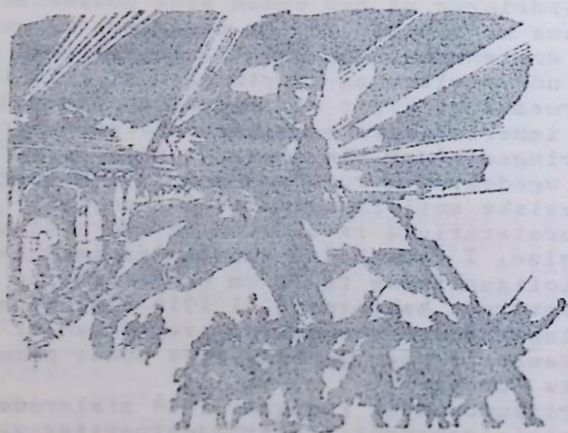
I det 20' århundredes første årti fuldenndtes jordens territoriale opdeling mellem de ledende imperialistiske magter, og samtidig skærpedes monopolkapitalismens indre modsigelser. Svalget mellem produktionskapacitet og produktionsmuligheder på den ene side og massernes købekraft og fordringer på den anden side udvidedes, og monopolkapitalens muligheder for at realisere merværdien indsnævredes, en tendens, der kun til en vis grad afværgedes gennem udnyttelsen og udbytningen af koloniverdenen. Systemet truedes af krise og stagnation. Kampen mellem de forende imperialistiske magter om afsætningsmarkeder og investeringsområder blev mere og mere forbitret. Oprustningen øgedes. Den russiske revolutionsbølge 1905-07 og den kinesiske anti-feudale revolution 1911-12 indvarslede den proletariske revolution og den nationale befrielsesbevægelse. I de enkelte imperialistiske lande opstod hos monopololigarkierne ideer om en nyopdeling af verden på konkurrenternes bekostning. I 1914 slog modsætningerne mellem de imperialistiske magter over i den 1. imperialistiske Verdenskrig, der gennemførtes under paroler om fædrelandets forsvar.

Ved krigsudbruddet i august 1914 afslørede det, at de fleste socialdemokratiske arbejderpartier var gennem-

syret af opportunisme. Lederne i de forskellige partier trådte frem som agenter for overklassen i deres respektive lande og tvang arbejdermasserne ud i skyttegravene eller ind i krigsindustrierne. Den 2. Internationale, der officielt var et organ for solidariteten mellem arbejderne over landegrænserne, for proletarisk internationalisme, brød sammen i et inferno af chauvinisme og krigsgalskab. Den internationale arbejderbevægelses revolutionære fløj fordampte dette infame forrædderi, og de rødske bolsjevikker under Lenins ledelse tog initiativet til dannelsen af en ny proletarisk verdensbevægelse på et konsekvent marxistisk grundlag, vendt mod de socialdemokratier, der havde sluttet op bag de forskellige imperialistiske magters borgerskab. I første omgang menede bolsjevikkerne arbejdermasserne til at forvandle den imperialistiske krig til en borgerkrig mod deres eget lands bourgeoisie. Denne konsekvente parole var udgangspunktet for bolsjevikernes politik i deres eget land, det czaristiske Rusland, hvor en kapitalistisk udvikling var kommet i gang, men hvor feudale levn fortsat prægede betydelige dele af økonomien. Størstedelen af befolkningen var forsmædede bønder.

4. OKTOBERREVOLUTIONEN I RUSLAND, DEN KOMMUNISTISKE VERDENSBEVÆGELSE OG SOCIALISMENS OPBYGNING I SOVJET-UNIONEN.

Alligevel var det i dette relativt tilbagestående, halvfeudale kempeland, at den proletariske revolution først gennemførte det imperialistiske verdenssystems front. I marts 1917 (februar efter gammelrussisk tidregning) styrtedes det rådne czaristiske despoti gennem en folke-revolution, der i første omgang bragte det relativt svage russiske bourgeoisie til magten. Denne klasse støttedes

af småborgerlige partier, herunder de socialdemokratiske opportunisters parti. Under ledelse af det bolsjevikiske parti med Lenin, Stalin og Sverdlov i spidsen gennemførte det russiske proletariat imidlertid senere på året den socialistiske oktoberrevolution, (november efter vesteuropæisk tidsregning), og i forbund med fattigbøndernes millionmasser knuste det i årene 1917-1920 den indre kontrarevolution og de imperialistiske magters væbnede intervention. For første gang i verdenshistorien lykkedes det et lands arbejderklasse - i forbund med de revolutionære bondemasser - at erobre magten, etablere proletariats diktatur over klassefjenderne og knuse den indre og ydre modrevolutions kræfter.

Derimod mislykkedes i årene umiddelbart efter den første verdenskrigs afslutning en række proletariske revolutionsforsøg i Tyskland og andre lande i Europa, der gennemlevede nationale kriser. I disse lande var kapitalismen mere fremskreden end i Rusland og proletariet var talmæssigt langt stærkere. Som Lenin påviste, måtte den proletariske revolution imidlertid nødvendigvis først gennembryde den imperialistiske kede i dens sværeste led. Rusland var dette svage led, fordi alle imperialismens indre modsætninger løb sammen her. I Rusland forenedes den kapitalistiske udbytning og den feudale udbytning. Rusland gennemførte en kolonial undertrykkelse af en række ikke-russiske folk, og samtidig var Rusland selv en halvkoloni i det verdensimperialistiske system. Det russiske proletariat var nok talmæssigt svagt, men det var koncentreret i store virksomheder, og det ønskede en revolution, og de forarmede russiske bondemasser ønskede ligeledes en revolutionær omvæltning. Den borgerlige revolution måtte under disse omstændigheder nødvendigvis afløses af den proletariske revolution.

Men det, der betingede revolutionens sejr, var tilstedeværelsen af et revolutionært, disciplineret fortrøpsparti, der var væbnet med den videnskabelige socialisme, og som forstod at bygge på masserne. De russiske socialdemokrater og andre småborgerlige partier blev fejret til side af udviklingen. I Europa betingedes kontrarevolutionens relativt lette sejr i første runde af to forhold: De højresocialdemokratiske leders forrædderi og de revolutionære kræfters uerfarenhed og spontanisme. I Rusland var der før revolutionen skabt et helstøbt fortrøpsparti, der var hårdet i hård klassekamp. I Tyskland og andre europæiske lande skabtes der revolutionære arbejderpartier, de kommunistiske partier, faktisk først under selve revolutionen eller i den revolutionære situation. Særlig grelt kom dette til udtryk i Tyskland, hvor de revolutionære ledere i deres kamp mod de socialdemokratiske lederkliker i stor udstrækning forfægtede spontanistiske synspunkter. Spontanismen, dvs. troen på, at masserne kan gennemføre revolutionen uden ledelse, "af sig selv", er gang på gang vokset frem i arbejderbevægelsen, bl.a. næret af anarkistiske grupperinger, men

i nok så høj grad båret af dårlige erfaringer med reformistiske og revisionistiske pampere, der har omdannet de bestående arbejderorganisationer, fagforeningerne, og partierne, til bureaukratiske klassesamarbejdsorganer, udemokratiske mekanismer, der modarbejder arbejderens klassekamp.

Spontanister forstår ikke, at udskillelsen af forræderiske topled, der indleder et samarbejde med kapitalen, er et lovmæssigt led i klassekampen mellem bourgeoisie og proletariet, ikke et produkt af en mystisk, frit i luften svævende "autoritet i sig selv". Spontanismen helbreder ikke den "bureaukratiske" syge; tværtimod afvæbner den arbejderklassen, berøver den den videnskabelige socialismes indsigt i klassekampen og overlader udviklingen af klassekampen til modstanderens spil. Spontanismen underkender fjendens organisationsevne og lader masserne tilbage som en hær uden hærledelse. Den tyske revolution 1918-19 blev med lethed slået ned af det tyske borgerskab, netop fordi man manglede et revolutionært parti, der kunne gå i spidsen for arbejderens kamp. Da det kommunistiske parti endelig blev dannet - to måneder efter revolutionens start - var det for sent. Borgerskabet, der havde socialdemokratiets ledere som villige kontrarevolutionære redskaber, kunne ved hjælp af sin organisation og disciplin uden besvær knuse de uorganiserede rejsninger og gennemføre massemyrderier. Blandt ofrene var også den store revolutionære Rosa Luxemburg, der i lang tid havde forfægtet delvis spontanistiske synspunkter i sin kamp mod højreopportunismen i arbejderbevægelsen.

I den skærpede internationale klassekampssituation omkring 1. verdenskrigs afslutning lykkedes den proletariske revolution alene i Rusland, der omformedes til den socialistiske Sovjetunion. Reformismens, revisionismens, spontanismens og syndikalismens (7) hæmmende indflydelse i Europa var en af de væsentligste årsager til kontrarevolutionens sejr dér.

Med socialismens sejr på 1/6 af jordkloden var de revolutionære kræfter imidlertid sikret en bastion og et bagland. Med Lenins parti som forbillede bred de bevidste socialister i alle lande med de forræderiske socialdemokrater og grundlagde kommunistiske partier, revolutionære arbejderpartier af en ny type. I marts 1919 oprettedes på Lenins initiativ den 3. Internationale, Kommunistisk Inter-

(7) Syndikalisme - en strømning i arbejderbevægelsen, der vil basere proletarietets kamp alene på fagforeningerne og afviser den politiske klassekamp.

nationale, der i de følgende årtier ledede proletariske internationale kamp mod imperialismen, de socialdemokratiske skruetrækkerorganisationer og al reaktion. Den internationale kommunistiske bevægelse blev en langt mere fasttømret og målrettet bevægelse end den gamle socialdemokratiske Internationale fra 1889, og den blev en virkelig international bevægelse. Under Kominterns ledelse opbyggedes gradvist et kampforbund mellem den socialistiske Sovjetunion, de proletariske partier i de kapitalistiske hovedlande og de revolutionære fløje af de nationale befrielsesbevægelser i koloniverdenen. I denne søgte en række kommunistiske partier. I 1921 grundlagdes Kinas kommunistiske Parti, der i løbet af meget kort tid blev den organiserede kraft i de kinesiske arbejderes og bønderes anti-imperialistiske, anti-feudale og anti-kapitalistiske revolution. Fra 1927 opbyggede partiet under ledelse af Mao Tse-tung revolutionære baseområder i landdistrikterne og indledte den væbnede kamp, der mandede ud i Kinas befrielse 1949.

Medens den anti-kapitalistiske kamp udvikledes fra begyndelsen af 20'erne i kolonierne og de afhængige lande, direkte inspireret af Oktoberrevolutionen, var kapitalismen i stand til midlertidigt at konsolidere sit herredømme i de kapitalistiske hovedlande. Under disse betingelser måtte sovjetmagten også ofte se jron i borgerkrigene kampe en lang og vanskelig kamp mod såvel indre fjender som en imperialistisk omverden, der brugte alle midler for at knuse den nye sovjetstat. Kun ved hjælp af den yderste grad af mobilisering af de revolutionære kræfter lykkedes det Sovjetunionens kommunistiske Parti (Bolsjevikkerne) at bevare proletariats diktatur. Men det måtte forudses, at imperialismen ved først givne lejlighed ville iværksætte en ny intervention, og skønt den kommunistiske verdensbevægelse var under konsolidering, var det endnu tvivlsomt, om den internationale solidaritet var tilstrækkelig til at sikre den socialistiske statsbestaan. Da Lenin døde i 1924, var sovjetmagten fast etableret, men dens fremtidsudsigter var usikre.

Oprindelig havde de russiske bolsjevikker regnet med, at den russiske revolution umiddelbart ville blive efterfulgt af en række revolutionære sejre i lande med en udviklet økonomi, således at der relativt hurtigt kunne skabes et socialistisk verdenssystem. Socialismens økonomiske opbygning ville naturligvis finde sted med aktiv bistand fra teknisk mere fremskredne broderlande. Efterhånden voksede erkendelsen af, at Sovjetunionen måtte gennemføre sin opbygning med egne kræfter.

I 1924 fremsatte Lenins arvtager, Stalin, tesen om, at det var nødvendigt og korrekt at fuldføre opbygningen af socialismen i et land for imperialismens endelige nederlag. Netop midt i 20'erne stod det mere klart end nogensinde efter 1. verdenskrig, at en verdensrevolutionær bølge var oftest af ebbe for verdensrevolutionen. Under disse betingelser var det det sovjetiske proletariats pligt at

gennemføre socialismens opbygning i det eneste land, hvor proletariatets diktatur herskede. På denne måde kunne Sovjetunionen udvikles til at blive et mægtigt bagland og en sikker base for den verdensomspændende kamp mod imperialismen og for national befrielse og socialisme.

Klassefjenden bekæmpede inærdigt teorien om socialismens opbygning i ét land. Sovjetstaten, hvor den private ejendomsret stadig var dominerende, gennemrystedes af en voldsom klassekamp på alle niveauer. Borgerskabets drømme om et come back genspejlede også i de indre kampe i proletariatets parti. En højregruppe krævede den økonomiske opbygning realiseret på privatkapitalistisk basis med storebønderne (kulakkerne) som primus motor. Et andet mindretal, der lededes af Leon. Trotski, støttede i realiteten højregruppens absurde teori om en kapitalistisk udvikling efter den socialistiske revolution, idet det hævdede, at socialismen simpelt hen var en umulighed i Rusland som følge af produktivkræfternes lave niveau. Trotskisterne hævdede, at "den verdensomspændende arbejdsdeling, sovjetindustriens afhængighed af udenlandsk teknik, de fremskredne europæiske landes produktivkræfters afhængighed af asiatiske råstoffer osv. gør det ikke muligt at opbygge et selvstændigt nationalt socialistisk land i noget land i verden." (Trotski: Den permanente revolution. 1930). I realiteten var det trotskistiske synspunkt - trods mange ord om "verdensrevolutionen" - en un Marxistiske formægtelse af sovjetfolkets skaberkraft, en underkendelse af arbejder-bonde-alliancen og en udlevering af sovjetstaten til det hjemlige og det internationale bourgeoisie. I teori og i praksis måtte denne kapitulationslinje knuses på linie med nedkampelsen af klassefjendens øvrige styrker. Kapitalisterne og skruetrækkerne udstødtes af partiet, hvorefter sovjetfolket gik over til næste punkt på dagsordenen: Etablering af socialistiske produktionsforhold i hele økonomien.

Under Stalins ledelse gennemførte partiet og proletariatet ved en vældig mobilisering af masserne socialismens økonomiske opbygning i løbet af mindre end 10 år. Hele industrien og byøkonomien iøvrigt socialiseredes, og gennem 5-årsplanerne fra 1928 realiseredes det tilbagestående lands industrialisering, og Sovjetunionen indtog snart andenpladsen blandt verdens industrinationer. Samtidig mobiliseredes fattigbøndernes millionmasser, der fortsat udgjorde den største befolkningsgruppe, til kamp for etablering af elementære socialistiske produktionsforhold (gruppeejendom)

på landet. Gennem omformningen af landbruget til kollektivbrug lykkedes det i en hård klassekamp at sætte den stærke kapitalistklasse på landet, kulakkerne, ud af spillet. Disse formåede ganske vist inden deres nederlag at ødelægge en væsentlig del af landbrugets produktionsmidler, men gennem de statslige maskin- og traktorstationer realiseredes i løbet af kort tid landbrugets mekanisering, og vejen var banet for skabelsen af ligeartede socialistiske produktionsforhold i hele økonomien, det afgørende led i den proces, der fører frem mod det klasseløse samfund, og tillige nøgleledet i den proces, hvorunder vareøkonomien sygner hen og bringes til fald.

Det var i sidste øjeblik, at sovjetfolket tog fat på at skabe grundlaget for en styrke, der kunne muliggøre afvisningen af en imperialistisk invasion. Den internationale kontrarevolution samlede sin styrke til et desperat fremstød efter det store tiloageslag, den havde været udsat for i kølvandet af den 1. verdenskrig. I 1920'erne var fascismen opstået i Europa som det europæiske borgerskabs svar på Oktoberrevolutionen. Fascismen er betegnelsen for det åbent aggressive og terroristiske borgerlige diktatur i imperialismens fortælsperiode. Fascismen udgår fra monopololigarkiets mest reaktionære, mest desperate grupper. Dens mål er ødelæggelse af proletarietets organisationer og det kapitalistiske samfunds omdannelse til en stivnet, hierarkisk opbygget samfundsformation, hvor lønarbejdet i realiteten reduceres til slavearbejde, og hvor en fåtallig overklasses herredømme og eksistens sikres ved hjælp af masseterror udøvet gennem en effektiv statsmaskine. Ofte dækker fascismen sig bag et regelsæt af social demagogi (chauvenisme, racisme, elitedyrkelse, "positiv kristendom", "frihed"-fraser, "mennesket i centrum"). I 1922 kom et fascistisk regime til magten i Italien, og i mange af de europæiske lande i Østeuropa og Sydeuropa fastnedes lignende overklassediktaturer. I forbindelse med den store økonomiske krise fra 1929, den hidtil største og mest dybtgående i kapitalismens historie, etablerede den tyske finanskapitals mest chauvenistiske og mest imperialistiske elementer et blodigt fascistisk diktatur i 1933 for at hindre en ny proletarisk revolution og for at bane vejen for en ny verdenskrig. I Østen havde et fascistisk militærregime overtaget magten i Japan og indledt aggression mod Kina (fra 1931). I begyndelsen af 30'erne vandt fascismen indpas i flere og flere lande, og der rettodes voldsomme stød mod arbejderklassens organisationer. I løbet af få år opbyggedes en fascistisk verdensalliance under ledelse af Nazi-Tyskland, Italien og Japan, der dels tilstræbte en nyopdeling af den imperialistiske zone på bekostning af de imperialistiske vestmagter, sejrherrene fra 1. verdenskrig, dels en nedkæmpelse af Sovjetunionen og den internationale revolutionære bevægelse. Monopolbourgeoisiet i Storbritannien, Frankrig og USA, hvis herredømme var relativt svækket som følge af den store økonomiske krise, og hvis enkelte kolonisystemer knagede i fugerne, søgte at bide sig fast mellem

de fascistiske magter og Sovjetunionen, og i første omgang syntes denne politik at skulle bære frugt. 1936-1937 etablerede de tre fascistiske hovedmagter "Anti-Komintern-pagten", og i 1937 indledte Japan et nyt stormangreb mod Kina og koncentrerede styrker for at true Sovjetunionen østfra.

I denne situation, hvor den socialistiske stat truedes af invasion i vest og i øst, samlede bolsjevikernes parti under Stalins ledelse folket til en yderste kraftanstrengelse for at fuldbyrde den socialistiske økonomiske opbygning og skabe en stærk forsvarsmagt. I 1936 markeredes ved den 2. sovjetforfatning, at socialistiske produktionsrelationer (dels statsejendom, dels kollektivejendom) var indført i hele økonomien. Samtidig rettodes knusende slag mod sovjetstatens indre fjender, og ved gennemgribende udrensninger lykkedes det næsten fuldstændigt at oprive de fascistiske magters 5. kolonne.

I disse år mobiliseredes den internationale kommunistiske bevægelse til kamp mod fascismen. I den kapitalistiske verden stod Kinas kommunistiske Parti forrest i denne kamp. Under anførsel af Mao Tsetung ledede KKP det kinesiske folks modstandskrig mod den japanske imperialismes aggression. De reformistiske socialdemokratier gjorde intet for at bekæmpe fascismen og beseglede dermed deres historiske fallit. Den økonomiske krise med dens massearbejdsløshed og nød og den fascistiske trussel bragte store dele af proletariatet til erkendelse af, at reformismens vej var en blindgyde. Socialdemokratierne trængtes tilbage og formåede kun at konsolidere deres stilling i Nordvesteuropa (England, Skandinavien), hvor de i perioder gjorde tjeneste for borgerskabets og administratorens af dele af statsapparatet. I betragtning af, at kampen mod fascismen i den givne situation var proletariatets hovedopgave, søgte komintern og de kommunistiske partier fra midten af 30'erne at intensivere arbejdet for skabelsen af anti-fascistiske enhedsfronter gennem etableringer af folkefronter omfattende såvel de kommunistiske partier som småborgerlige partier og grupper.

Erfaringer fra folkefrontsperioden viser, at de kommunistiske partiers enhedsarbejde fører til varige resultater i kampen mod klassefjenden, såfremt dette arbejde baseres på et korrekt anti-imperialistisk og progressivt minimumsprogram, og såfremt de kommunistiske partier, samtidig med at de loyalt gennemfører frontens politik, bevarer selvstandigheden og hele tiden gør sig klart, at kampen mellem borgerlig og proletarisk indflydelse også med nødvendighed videreføres i fronten. Såfremt de kommunistiske partier overlader ledelsen af fronten til småborgerlige grupperinger, og såfremt fronten baseres på principløse kompromiser, bryder fronter sammen, eller de kommunistiske partier reduceres til halehængsorganisationer, der beforder reformistiske og "demokratiske" illusioner i proletariatets rækker. I begge tilfælde udsættes kampen mod klassefjenden for alvorlige tilbageslag.

Folkefrontstiden beviste endnu engang, at enhver forestilling om, at det under visse omstændigheder er muligt at

etablere en alliance mellem de proletariske kræfter og de reformistiske pamperlag er fejlagtig og alvorligt skader proletariatets klassekamp mod fjenden. Proletariatets enhed skabes fra neden og kun fra neden, og det skabes på basis af en politik, der tilsigter konsolidering af venstrekræfterne, modens højrekræfterne isoleres, og de vakkende midterkræfter drages mod venstre.

5. DEN 2. VERDENSKRIG, SKABELSEN AF DET SOCIALISTISKE VERDENSSYSTEM OG DET IMPERIALISTISKE KOLONISYSTEMS BEGYNDELSE SAMMENBRUD.

Den 2. verdenskrig (1939-1945) startede som et imperialistisk indre opgør. Det fascistiske Tysklands mål var Sovjetunionens erobring og etableringen af et tysk kolonirige omfattende i første omgang Europa og de sovjetiske territorier. Videre tilstræbtes en "ordning" med det britiske imperium. Af taktiske grunde besluttede de tyske Hitler-fascister at sikre sig herrædømmet i hele Europa før iværksættelsen af angrebet på Sovjetunionen. Derved brød vestmagternes spil sammen, og de blev mod deres vilje inddraget i en krig, først mod Nazi-Tyskland (1939), siden også mod Italien (1940) og Japan (1941). De tyske hære erobrede uden besvær hele det europæiske kontinent, og i 1941 kunne Nazi-Tyskland med hele Europas fond af produktivkræfter som basis kaste så at sige hele sin militære styrke ind i et gigantisk stormløb mod Sovjetunionen. Dermed forvandlede verdenskrigen fra en i sit væsen imperialistisk krig til en i sit væsen anti-fascistisk krig. Under Stalins ledelse forenedes sovjetfolket mod aggressorerne, og i et gigantisk opgør sønder slog Den Røde Hær den tyske krigsmaskine og knuste det nazistiske regime. Bag fjendefronten opbyggedes i Europa partisan- og modstandsbevægelser, der under de kommunistiske partiers ledelse rettede kraftige slag mod de fascistiske okkuperanter. De imperialistiske vestmagter, der var indgået i et midlertidigt forbund med Sovjetunionen for at nedkæmpe den tyske konkurrent, ydede kun en sekundær indsats i kampen. I Østen var det det kinesiske folk, der under det kommunistiske partis ledelse bar hovedbyrden i kampen mod det imperialistiske Japan.

Den 2. verdenskrig rystede kraftigt det imperialistiske verdenssystem. Såvel den fascistiske koalition som den vestlige imperialismes koalition havde håbet, at de ved at tilintetgøre modstanderen kunne bane vej for et verdensherredømme. Folkernes anti-fascistiske kamp under ledelse af de kommunistiske partier og Sovjetunionens og Kinas røde hærs indsats kulkastede disse planer. Den internationale proletariske bevægelse gik kraftigt styrket ud af opgøret med fascismen, og i en række øst- og mellemeuropæiske lande gennemførtes i årene efter krigen folkedemokratiske revolutioner, der søgtes videreført i socialistisk retning, således at der skabtes basis for opbygningen af et socialistisk verdenssystem. Af imperialismens 6 hovedmagter gik de 5 alvorligt svækket ud af krigen. Kun USA-imperialismen, der havde profiteret enormt på krigen, og som i ly af to

verdenshave havde opbygget en gigantisk militærmaskine, havde styrket sin position. Den påtog sig øjeblikkeligt opgaven som verdensreaktionens bannerfører og gendarm og gik i gang med at omforme det imperialistiske verdenssystem til en økonomisk-politisk mekanisme under amerikansk kontrol. Dette søgtes virkeliggjort gennem et netværk af militæralliancer og politiske forbund og gennem økonomiske "hjælpeprogrammer" og en massiv kapitalinfiltration. Samtidig søgte USA-imperialismen at "inddæmme" de socialistiske stater og knuse såvel den proletariske bevægelse i de kapitalistiske lande som de nationale, anti-imperialistiske bevægelser i Asien, Afrika og Latinamerika.

Allerede kort tid efter slutningen af 2. verdenskrig stod det klart, at USA-imperialismen stræbte efter at realisere den knuste fascistbloks målsætning: Erobring af verdensherredømmet via tilintetgørelse af de socialistiske stater. Sovjetunionen, der havde lidt store materielle tab og mistet ca. 1/9 af befolkningen (20 millioner sovjetborgere blev dræbt under krigen), måtte gennemføre sin genopbygning under de vanskeligste betingelser. I slutningen af 40'erne og i begyndelsen af 50'erne var faren for et nyt imperialistisk overfald på den socialistiske verden overhængende.

Sovjetunionens hurtige genopbygning, den kommunistiske verdensbevægelses springende udvikling og de progressive kræfters ihærdige bestræbelser for at mobilisere folkemasserne i de kapitalistiske lande til kamp for verdensfredens bevarelse modvirkede USA-imperialismens aggressions- og krigspolitik. Af afgørende betydning for den videre udvikling var skabelsen af den Kinesiske Folkerepublik i 1949, hvorved der etableredes en socialistisk lejr omfattende 1/3 af jordens befolkning, og - nøje forbundet hermed - udfoldelsen af den nationale befrielsesbevægelse i Asien, Afrika og Latinamerika, der forvandlede disse områder, der hidtil havde udgjort imperialismens forholdsvis sikre bagland, til verdensrevolutionens stormcentre.

Efter den japanske imperialismes nederlag søgte USA-imperialismen forgæves at afstive det halv-feudale, bureaukrat-kapitalistiske Chiang Kai-shek-regime. Kinas kommunister, der allerede i 1945 ledede folkemagten i områder med over 100 millioner indbyggere, videreførte imidlertid den ny-demokratiske eller nationale demokratiske revolution, baseret på et forbund af proletarer, bønder og andre anti-imperialistiske klasser under proletarisk ledelse, og tilintetgjorde i befrielseskrigen 1946-1949 fuldstændigt det reaktionære Chiang-regime, og hele Kina med undtagelse af provinsen Taiwan blev befriet. 1/4 af Jordens befolkning blev revet ud af det imperialistiske system. Den kinesiske revolutions sejr var en skelsættende begivenhed på linie med Oktoberrevolutionen.

Kinas kommunister indledte straks efter den nydemokratiske revolutions sejr den socialistiske revolution. Højrekræfter i og udenfor partier hævdede, at Kinas økonomiske tilbagestående fordrerede en meget lang overgangsperiode, hvor en statslig-socialistisk og en privatkapitalistisk økonomisektor måtte udvikles og trives side om side. Par-

tiets venstrekræfter med Mao Tsetung i spidsen mobiliserede imidlertid arbejder- og bondemasserne til kamp mod bourgeoisiet og de rige bønder, og opportunisterne fejedes til side. I perioden 1949-1956 etableredes socialistiske produktionsforhold i hele økonomien, på landet i form af kooperativer. I 1958 foretog Kina et nyt spring fremad, da landbrugskooperativerne sammensmeltedes til folkekommuner, hvorved der blev taget et afgørende skridt ad vejen, der via kooperativ ejendom af lavere og højere grad fører frem til folkeejendom. Dermed er der indledt en proces, der gradvis nedbryder modsætningen mellem proletarer og bønder og tillige udbyttersamfundets urgamle modsætning mellem by og land. Kina indtager dermed pladsen som det socialt mest fremskredne land i verden. Folkekommunerne har bidraget kraftigt til, at folkets skaberkraft er blevet frigjort i en hidtil ukendt målestok, og produktivkræfternes udvikling har for alvor kunnet begynde at tage fart.

Sejren over fascismen i den 2. verdenskrig inspirerede i vældig grad de nationale befrielsesbevægelser i Asien, Afrika og Latinamerika, og med den kinesiske anti-imperialistiske revolutions sejr intensiveredes frigørelseskampen i disse områder. I hele efterkrigsperioden har de imperialistiske magter med USA i spidsen søgt at dæmme op for frihedsbevægelsen gennem talrige barbariske kolonikrige, gennem indsættelsen af vasalregimer en gros og gennem udnyttelsen af bevægelsens indre modsigelser. De europæiske imperialistiske magters gamle kolonisystem er brudt fuldstændigt sammen (kun det fascistiske Portugal opretholder fortsat et "koloniimperium"), og efter 1945 har mere end 60 koloniområder opnået formel suverænitet. En række af disse nye stater søger også at tilkæmpe sig en reel selvstændighed og fører generelt en anti-imperialistisk politik, men flertallet af dem styres af imperialistiske vasalregimer af samme art som de latinamerikanske vasalregimer. Flertallet af de nye stater er fortsat integreret i det verdenskapitalistiske økonomiske system og udsat for en nykolonialistisk udplyndring, der ikke er væsensforskellig fra den gamle kolonialismes udplyndring og ofte er mere omfattende og raffineret end denne. Imperialismens økonomiske kvælertag hæmmer produktivkræfternes udvikling, hvorfor produktionen generelt er for lille til blot at sikre dækningen af det nødvendige eksistensminimum.

Imperialismen har i land efter land formået at splitte de nationale kræfter, idet den tilbyder og sikrer de grupperinger og lag, der har udgjort den nationale selvstændighedsbevægelses højre fløj en status som herskende og udbytende ny overklasse, eller den etablerer koalitioner mellem denne gruppering og de gamle reaktionære kræfter (f.eks. godsejerne og den gamle kolonialismes indfødte bureaukrati). Men dermed tvinges den nationale befrielsesbevægelses venstre fløj i stigende grad frem til erkendelse af, at den nationale kamp i sidste ende er et spørgsmål om klassenkamp, og at den anti-imperialistiske kamp må føres som en folkekamp baseret på et forbund mellem byernes arbejdere og bondebefolkningen og vendt mod såvel den indre klassefjende som den ydre fjende. Den anti-imperialistiske kamp i Asien, Afrika og Latinamerika antager i stigende

grad karakter af en sådan folkekamp, og denne kamp er mange steder viderudviklet til en folkekrig. De nationale befrielsesbevægelser var før 2. verdenskrig proletariatets og den socialistiske verdensbevægelses allierede. I efterkrigstiden er der indlødt en proces, der i sidste ende vil integrere de to bevægelser til én anti-imperialistisk, socialistisk bevægelse.

6. NYREVISIONISMEN

I begyndelsen af 50'erne var der skabt en socialistisk lejr omfattende 12 stater med 1/3 af jordens befolkning. Den kommunistiske verdensbevægelse var vokset enormt (1928 46 partier med 1,7 mill. medlemmer, 1956 75 partier med godt 30 mill. medlemmer), og verdensimperialismen kæmpede desperat for at konsolidere sit system. Kommunister og progressive i alle lande betragtede den socialistiske lejr som den socialistiske bevægelses sikre historiske gevinst og forudså en udvikling, hvor de socialistiske stater i et broderligt samvirke opbyggede socialismen og støt marcherede frem mod det klasseløse samfund.

I dag er denne lejr og den kommunistiske verdensbevægelse sprængt, i første række som følge af den udvikling, der har fundet sted i Sovjetunionen. I dette land, der tidligere var socialismens hovedland, og i en række andre tidligere socialistiske lande foregår der en kapitalistisk genrejsning, og Sovjetstaten fører en renlivet imperialistisk politik og tilstræber en ordening med USA-imperialismen om en deling af verdensherredømmet. Hovedparten af den kommunistiske verdensbevægelses partier blev forvandlet til nyrevisionistiske partier, der fører en i sit væsen socialdemokratisk politik.

Såvel Sovjetunionens kommunistiske Parti som de nye socialdemokratier i de kapitalistiske lande hævder, at de står på den videnskabelige socialismes grund, men i virkeligheden har de kastet Marxisme-Leninismens kerneindhold over bord og erstattet den med en ny udgave af Bernstein & Co.s gamle revisionisme. De er moderne revisionister.

Årsagen til denne udvikling er primært fremkomsten af privilegerede lag i Sovjetunionen, sekundært og forbundet hermed en højreopportunistisk udvikling i de kommunistiske partier i de kapitalistiske lande. Disse lag har gradvist antaget karakter af en ny kapitalist klasse, der ødelægger proletariatets diktatur og erstatter det med et nyt bourgeoisiets diktatur. Den internationale arbejderbevægelse er dermed to gange i sin udvikling blevet ramt af tilbageslag som følge af fenomenet social lagdeling indenfor dens egne rækker. I tiden før den 1. verdenskrig udsondredes i den internationale socialdemokratiske bevægelse, i fagbevægelsen etc. pamperlag, der nød særlige privilegier og lovmassigt bragtes i et uforsonligt modsætningsforhold til proletariatets masser. Derved fik de interesser, der i stigende grad nødvendigvis måtte falde sammen med klassefjendens interesser, og hele denne proces, der stadig finder sted overalt i den kapitalistiske verden, er udtryk for klassekampen mellem bourgeoisi og proletariat, mellem kapitalismens privilegiesamfund og socialismens privilegiefjendt-

lige bevægelse. Kapitalismens midlertidige sejr i Sovjetunionen og andre lande efter den proletariske revolution er resultatet af en proces, der i sit væsen ikke adskiller sig fra udsondringen af pamperlag i den kapitalistiske verden.

Det afgørende spring i de privilegerede sovjetiske lags stræben efter at sikre sig deres position og fortsatte eksistens skete på Sovjetunionens kommunistiske Partis 20. kongres i februar 1956, da en revisionistisk lederklike med partiets førstesekretær, N.S. Hrustjov, i spidsen indledte en åben kamp mod proletariatets diktatur, idet den ved et regulært kup ("Den hemmelige tale" lige før kongressens afslutning) påtvang partiet en demagogisk kampagne mod "persondyrkelsen af Stalin". Samtidig søgte kliquen at påtrykke hele den internationale kommunistiske bevægelse sin egen absurde teori vedrørende "persondyrkelsen" og en række andre revisionistiske "nyskabelser", der skulle bane vejen for en international "konsolidering", således at den i ro og mag kunne fuldføre befæstelsen af de privilegerede lags magtstilling. Kliquen tilstræbte fra første færd en nedkampning af modsætningen til imperialismen (tesen om "fredelig sameksistens" med den kapitalistiske verden som generallinien for socialistiske landes udenrigspolitik) hvorfor dens politik måtte gå ud på at afsvække proletariatets klassekamp og de nationale frigørelsesbevægelseres kampe i den imperialistiske verdenszone. Dens teori om den "fredelige overgang" til socialismen (f.eks. i form af parlamentariske vedtagelser!) må ses i denne sammenhang. Disse "nyskabelser" vakte genklang hos højreopportunisterne i de kommunistiske partier.

I perioden mellem Stalins død i marts 1953 og den 20. kongres var der foregået en heftig kamp i den sovjetiske partiledelse mellem to linier, og efter hrustjov-klikens overraskelsesangreb skærpedes denne kamp, bl.a. på baggrund af kontrarevolutionære strømninger i de folkedemokratiske lande i Østeuropa. Hrustjov-kliquen, det politiske udtryk for de privilegerede lag, var en overgang trængt, men i årene 1957-1959 gennemførte den en serie nye kup og udrensede konsekvent de kadrer indenfor partiet og statsapparatet, der modsatte sig nedbrydningen af proletariatets diktatur og fordømte tilnærmelsen til USA-imperialismen. I realiteten konstituerede det privilegerede lag sig som en ny borgerklasse, der ganske vist ikke formelt ejer samfundets fond af produktionsmidler, men som i realiteten kontrollerer og behersker det til egen fordel på bekostning af det store befolkningsflertals interesser. Dette flertal, proletariatet og bønderne, er berøvet enhver reel indflydelse på samfundets anliggender og reduceres i stigende grad til at være udbyttede klasser. Denne kontrarevolution formaliseredes med det program for en forløren kommunisme, som den revisionistiske renegatklike i oktober 1961 fik konfirmeret på Sovjetunionens "kommunistiske" Partis 22. kongres. I dette program erklæredes det, at "proletariatets diktatur (har) opfyldt sin historiske mission og er med hensyn til den indre udviklings opgaver ophørt med at være en nødvendighed i Sovjetunionen. Staten, der opstod som proletariatets diktators stat, er nu i den ny etape blevet til hele

folkets stat". Hrustjov-kliken påstod, at der ikke fandtes uforsonlige klasser i Sovjetunionen, at klassekampen var dødt bort, og at man var trådt ind i en periode med "alsidig kommunistisk opbygning". Den hævdede tilsvarende, at det sovjetiske parti nu var blevet et "hele folkets parti".

Det var bag et sådan regelør af social demagogi, at borgerklassen fastnede sin position og sit diktatur. Samtidig søgte den ihærdigt at afbøje det udbyttede proletariats klassekamp ved at forstærke den sociale differentiering, befolkningens opsplitning i økonomiske lag. Den regnede med, at den kunne spille på de heraf afledte modsigelser indenfor folket, nøjagtigt som bourgeoisiets bærer sig ad i den gamle kapitalistiske verden.

Sovjetunionen kan i dag karakteriseres som et "statskapitalistisk" samfund, idet det formelt er staten, der ejer fabrikkerne, maskinerne og de øvrige produktionsmidler inden for største delen af økonomien, medens produktionens art og sammensætning primært genspejler den nye borgerklasses behov. Medlemmerne af denne klasse, partipampere, statsapparatets øverste ombudsmand, militærapparatets topfolk, virksomhedernes direktører, et lag af "eksperter" og "toknokrater" samt "kultureliten", har tildelt sig selv høje indtægter, og forskellen mellem denne overklasses levestandard og massernes levestandard udvides i stadig stigende grad. Dermed er imidlertid kun angivet én side af karakteren af den samfundsmæssige degenerationsproces. Ved den socialistiske revolution har proletariatet etableret socialistiske produktionsforhold, hvorefter den socialistiske opbygning baseres på en central produktionsplanlægning og produktionsledelse kombineret med en udfoldelse af massernes initiativ, således at alle samfundsmedlemmer inddrages i et fælles samvirke på lige fod og med helhedens vel for øje. For at rodfaste sin position som klasse må det nye borgerskab nødvendigvis systematisk undergrave og ødelægge de socialistiske produktionsforhold.

Fra midten af 60'erne har man med den såkaldte "nye økonomiske politik" påbegyndt en nedbrydning af den centrale planlægning og ledelse, idet de enkelte virksomheders produktion i stigende grad bestemmes af den profit, de kan opnå ved salg af deres produkter til andre virksomheder eller på "markedet". Med raske skridt bevæger man sig tilbage i retning af en kapitalistisk markedsøkonomi, hvor produktionens art og omfang og funktioner af et virvar af enkeltpersoners og selskabers stræben efter profit, en profit, der søges realiseret på baggrund af et tilfældigt købekraftsmønster. Samtidig kvaler man systematisk massernes initiativ ved at tilbyde den enkelte producent en personlig økonomisk gevinst på medproducenternes bekostning. Gennem et system af "materielle ansporinger" og et stærkt differentieret bonussystem søger man at splitte masserne, nedbryde solidariteten og udvikle et mønster af "private interesser". Den nye klasse arbejder målbevidst på at fremelske et lag af "arbejderaristokrater", der kan udgøre en stødpude mellem den selv og den brede befolkning. Analogt med at samfundets basis forvandles til kapitalistiske produktionsrelationer, ændrer samfundets overbygning karakter. Den kommunistiske opdragelse er ophørt og afløst af en borgerlig opdragelse.

Kulturen oversvømmes af vestligt inspirerede udsalgsvarer, og den "videnskabelige socialisme", der officielt præsenteres som samfundets "socialistiske ideologi", er en ruindynge af fordrejninger og forvanskninger af Marxismen-Leninismen.

Den kapitalistiske genrejsning genspejles til fulde i sovjetledelsens internationale politik. Sovjetunionen fører i dag en social-imperialistisk politik, og den har indladt sig på et fredeligt samarbejde og en "fredelig kappestrid" med USA-imperialismen for at tilvejebringe en deling af verdensherredømmet mellem de to "supermagter". Sovjetrevisionisterne begår aggressive handlinger overfor socialismens lande, Kina og Albanien, og de har endog som et led i deres bestræbelser for at indkredse Kina lanceret en plan om en "asiatisk sikkerhedspagt" mellem dem selv og en række reaktionære asiatiske regimer. De samarbejder intimt med de ekspansionistiske regimer i Indien og Japan, de har indledt et samvirke med en lang række reaktionære regimer fra Sydamerika til Indonesien, og de har endog søgt tilnærmelse til Chiang Kai-shek-gangsterbanden på Taiwan. Overalt forsøger de at pacifisere de revolutionære kræfter og hæmmer de nationale befrielsesbevægelser. Og indenfor deres eget "socialistiske fællesskab" griber de til våbenmagt og brutal undertrykkelse, således som det skete i Tjekkosllovakiet i august 1968. (Det sovjetiske overfald skete ikke, fordi den revisionistiske Dubcek-klige var slået ind på den kapitalistiske vej, men bl.a. fordi den søgte at realisere en kapitalistisk genrejsning i et hurtigere tempo end Sovjetunionen selv, hvilket indebar fare for, at denne skulle miste den politiske og økonomiske kontrol med landet. Denne begivenhed afslører til fulde de revisionistiske grupperingers indbyrdes modsigelser.)

Revisionismens midlertidige sejr i Sovjetunionen og en række østeuropæiske lande har fået konsekvenser for hele den internationale kommunistiske bevægelse. De kommunistiske partier, som følger den sovjetiske taktstok, er ligesom deres sovjetiske læremestre endt i den moderne revisionisme. De er blevet borgerlige partier, ligesom Sovjetunionen er blevet en borgerskabets stat. Disse partier fører en politik, der går ud på at hæmme og inddæmme befrielseskampene mod imperialismen og arbejderklassens kamp mod monopolkapitalen i den vestlige kapitalismes lande.

De historiske erfaringer med proletariats diktatur i Sovjetunionen er en vigtig lære for den revolutionære arbejderbevægelse. Disse erfaringer, såvel de positive som de negative, indgår som vigtige elementer i den analyse af vores tids betingelser og strømninger, der danner basis for marxismen-leninismens videreudvikling til Mao Tsetung Tænkningens stadi. Udviklingen i Sovjetunionen er et resultat af en ophobning af kvantitative faktorer, som på et tidspunkt (nemlig ved SUKP's 20. kongres i 1956) når til et sådant trin, at kvantiteten slår over i kvalitet - i dette tilfælde ved en revisionistisk magtovertagelse og en deraf følgende genrejsning af kapitalismen. Mao Tsetung Tænkningen påviser årsagerne til nyrevisionismens frekomst og forsyner proletariatskabet med den vejledning til handling, som det må besidde for at forhindre kapitalismens genrejsning.

Mao Tsetung Tenkningen fastslår, at det socialistiske samfund dækker en meget lang historisk periode, at klasser og klassekamp fortsat eksisterer i dette samfund, og at kampen stadig foregår mellem socialismens vej og kapitalismens vej.

Lenin påpegede i 1918, vendt mod den revisionistiske renegat Kautsky: "Overgangen fra kapitalisme til kommunisme omfatter en hel historisk epoke. Så længe den ikke er afsluttet, bevarer udbytterne uvægerligt håbet om genrejsning, men dette håb forvandler sig til forsøg på genrejsning"

(8). I første omgang søger det styrtede bourgeoisie at genvinde magten ved kontrarevolutionære rejsninger, og imperialismen støtter disse forsøg ved at udføre undergravende virksomhed, militær intervention etc. Slår disse bestræbelser fejl, søger bourgeoisie genrejsning ved at satse på "vanens magt" og "småproduktions styrke" (9). Lenin erklærede også advarende, at "det nye bourgeoisie" "opstod blandt vore sovjetiske regeringsfunktionærer" (10).

Sovjetunionens kommunistiske Parti og den kommunistiske verdensbevægelse forstod efter sejren i borgerkrigen 1917-1920, at så længe den socialistiske revolution ikke var ført til ende på den økonomiske front, bestod der en umiddelbar fare for en kapitalistisk genrejsning. Men i almindelighed mente man, at spørgsmålet "hvem vinder?" ville blive afgjort på den indre front, når den private ejendomsret til produktionsmidlerne var afskaffet, idet man hermed udryddede kapitalismens eksistensbetingelser. Det er på denne baggrund, at man skal forstå Stalins udtalelse i forbindelse med vedtagelsen af Sovjetunionens 2. forfatning i 1936: "De borgerlige forfatninger går stiltiende ud fra forudsætningen om, at samfundet består af klasser, der bekæmper hinanden, af klasser, der råder over rigdommen, og klasser, som ikke råder over dem; at statens ledelse af samfundet (diktaturet) må ligge hos bourgeoisie, hvilket parti der end kommer til magten; at forfatningen er nødvendig for at forankre den samfundsordning, der er gunstig og fordelagtig for de besiddende klasser. Til forskel fra de borgerlige forfatninger går forslaget til Sovjetunionens nye forfatning ud fra, at der allerede ikke mere findes klasser, der bekæmper hinanden i samfundet; at samfundet består af to

-
- (8) Lenin: Den proletariske revolution og renegaten Kautsky (skrevet 1918). Her citeret efter Lenin: Udvalgte værker, bd. 10. s. 60. Tiden 1948.
- (9) Lenin: "Radikalismen", kommunismens børnesygdom (skrevet 1920). Her citeret efter Lenin: Udvalgte værker, bd. 11, s. 122. Tiden 1948.
- (10) Lenin: Samlede værker, eng. udg. bd. 29, s. 189. Her citeret efter Lin Piao: Beretning til Kinas kommunistiske Partis niende kongres. Bulletin fra den kinesiske ambassade, nr. 5, 1969, s. 9.

klasser, arbejdere og bønder, der lever i venskab med hinanden; at det netop er disse arbejdende klasser, der sidder inde med magten; at statens ledelse af samfundet (diktaturet) tilhører arbejderklassen som samfundets mest fremskredne klasse; at forfatningen er nødvendig for at forankre den samfundsordning, der er gunstig og fordelagtig for den arbejdende befolkning" (11).

Den kommunistiske verdensbevægelse måtte ud fra de store resultater, der i midten af 30'erne var opnået ved den socialistiske opbygning i Sovjetunionen, betragte klassekampen som et spørgsmål, der nu i stadig højere grad reduceredes til et spørgsmål om kampen mellem sovjetstaten og den ydre fjende. Men dette viste sig at være en fejlagtig opfattelse. Mao Tsetung Tænkningen påpeger, at den socialistiske revolution på den økonomiske front (i ejendomsretten til produktionsmidlerne) i sig selv er utilstrækkelig og ikke automatisk konsolideres. Der må også ske en gennemgribende socialistisk revolution på den politiske og ideologiske front (dvs. i overbygningens sfære). Her er en meget lang periode nødvendig for at afgøre "hvem vinder" i kampen mellem kapitalisme og socialisme. Under socialismens historiske periode er det derfor nødvendigt at opretholde proletarietets diktatur og videreføre den socialistiske revolution på alle samfundslivets felter, såfremt kapitalismens genrejning skal forhindres, den socialistiske overbygning føres videre frem, og betingelserne skabes for overgangen til kommunismen.

Sovjetunionen var det første eksempel på socialisme i praksis, og der måtte derfor nødvendigvis blive begået en række politiske fejl. Nogle af disse rækker helt tilbage til sovjetstatens første år. Manglen på tekniske kadre tvang dengang proletarietets diktatur til at sikre sig teknisk bistand fra en række borgerlige "eksperter", der simpelthen købtes med høje lønninger og privilegier. Dette var ikke en politisk fejl, men et afgjort brud på det socialistiske aflønningsprincip, hvorefter "enhver yder efter evne og modtager efter sin ydelse". I forbindelse med den hurtige industrialisering (femårsplanerne) udvikledes tekniske kadre fra proletarietets og bøndernes rækker, og disse modtog en aflønning, der ikke modsvarede deres ydelse. De fik en ekstragevinst som belønning. Dermed opstod der tendenser til lønforskelle, der efterhånden stivnede. I denne forbindelse kan videre nævnes, at man tildelte særligt energiske og dygtige arbejdere belønninger, der lå langt over gennemsnitslønnen. (Det må bemærkes, at man heller ikke formåede at frigøre sig for en i sit væsen borgerlig vurde-

(11) Stalin: Om forslaget til Sovjetunionens forfatning. (Beretning på den 8. ekstraordinære sovjetkongres 25. november 1936). Her citeret efter Stalin: Leninismens problemer. Tiden 1949. S. 511-512.

ring af arbejdsindsatsen, idet man opererede med en kapitalistisk sondring mellem "produktivt" og "ikke-produktivt" arbejde - en sondring, der forveksledes med sondringen mellem samfundsnyttigt og unyttigt arbejde.) De socialistiske produktionsforhold kombineredes derfor med et system af privilegier, hvilket betragtedes som et nødvendigt overgangsfænomen. Videre formåede man ikke klart at sondre mellem kapitalistiske og socialistiske ledelsesmetoder. Enkeltmandsledelsen af virksomhederne blev ikke afløst af kadrernes kollektive ledelse, og det oprindelige princip om, at de proletariske parti- og statsfunktionærer ikke måtte have indtægter, der oversteg arbejderklassens gennemsnitsløn, blev ikke håndhævet. Man formåede heller ikke at påbegynde en løsning af modsigelsen mellem håndens og åndens arbejdere. Forfattere, kunstnere og andre "åndsarbejdere" tildeles ofte store privilegier.

Mao Tsetungtænkningen påpeger, at systemet med høje lønninger til et lille antal mennesker aldrig bør anvendes. Afstanden mellem indkomsten for det ledende personel i partiet, regeringen og virksomhederne på den ene side og folke-massernes indkomster på den anden side bør rationelt og gradvis formindskes, ikke udvides. Alt personel beskæftiget med ledelsesarbejde bør forhindres i at misbruge deres magt og i at nyde særlige privilegier.

Et andet fænomen, der i Sovjetunionens opbygningsperiode lagde kimen til kapitalismens genrejsning, var mange administrative kadres adskillelse fra masserne. Især inden for forvaltningen skabtes der efterhånden kimen til et lag af bureaukrater, som mere eller mindre mistede kontakten til det arbejdende folk, hvorved de svækkede statsmagten og således undergravede proletariatets diktators demokratiske centralisme. Men også mange ledende partifolk mistede forbindelsen med folket. Partiet var ganske vist opmærksom på, at det ville gå til grunde, hvis det skilte sig ud fra masserne, hvis det omgav sig med en bureaukratisk skorpe. Lenin fremhævede, at partiet skal "holde sig i nær kontakt med masserne og til en vis grad ... smelte sammen med dem." (12) Stalin erklærede i 1937: "Det kan betragtes som en regel, at så længe bolsjevikerne oprettholder forbindelsen med de brede folkemasser, vil de være uovervindelige. Og omvendt: Bolsjevikerne behøver blot at skille sig ud fra masserne og at miste forbindelsen med dem, de behøver kun at dække sig med bureaukratisk rust for at miste enhver kraft og forvandle sig til intet." (13) Da mange kadrer imidlertid var tildelt privilegier, måtte denne tendens til "bureaukratisering" nødvendigvis vedblive at bestå.

(12) Lenin: Samlede værker, russ. udg. bd. 25, s. 174. Her citeret efter Sovjetunionens kommunistiske Partis (Bolsjevikernes) historie. Kort gennemgang. Tiden 1946. S. 437.

Mao Tsetung Tankningen påpeger, at midlet mod denne tendens til opbygning af en ny klasse er indførelse af systemet med kadredeltagelse i kollektivt fysisk arbejde. Kadrene i partiet og staten er almindelige arbejdere og ikke høje herrer, der sidder på ryggen af folket. Ved at deltage i kollektivt fysisk arbejde bevarer kadrene omfattende, konstante og nære bånd til det arbejdende folk. Dette er en vigtig foranstaltning af grundlæggende betydning for det socialistiske system, og det hjælper til at overvinde bureaukrati og til at forhindre revisionisme og dogmatisme.

Kapitalismens genrejning i Sovjetunionen har sin rod i opbyggningstidens tendenser til store lønforskelle, i systemet med enkeltmandsledelse og i bureaukratiseringstendenserne, der ikke effektivt modvirkedes. Modens man var fuldt opmærksom på faren ved en kapitalistisk genrejning via kontrarevolution eller udenlandsk intervention, erkendte man ikke, at proletariats diktatur stat kan slå ind på revisionismens vej eller den "fredelige genrejning" s vej som resultat af opkomsten af privilegerede lag og parti- og statsledelsens hermed forbundne degeneration. Partiet forstod ikke til fulde, at klassekampen mellem borgerskab og proletariat videreføres i lang tid inden for administration, ledelsespolitik, kultur og ideologi, også efter etableringen af socialistiske produktionsforhold i hele økonomien.

Mao Tsetung Tankningen påpeger, at den socialistiske revolution må videreføres i form af socialistiske opdragelsesbevægelser, og at man i alt arbejde må bygge på masselinien, "fra masserne, til masserne". Partiet må uafsladeligt rådføre sig med masserne og må under ingen omstændigheder gøres fremmed over for dem. Såvel kommandoren som den holdning, at nogen uddeler gunstbevisninger, må bekæmpes. Den fulde og åbenhjertige fremlæggelse af synspunkter og store diskussioner er vigtige former for revolutionær kamp, og de bidrager til løsning af modsigelser inden for folket og afdækker modsigelser mellem folket og fjenden og styrker derved proletariats diktatur.

I Sovjetunionen blev industrialiseringen og kollektiviseringen gennemført under udfoldelse af massernes initiativ, og der blev både før, under og efter den 2. verdenskrig udfoldet betydelig kritik af de bureaukratiske tendenser. Men der fandtes ikke en fuldt udarbejdet teori vedrørende forholdet mellem ledelse og masser, hvor metoden til at løse problemerne ikke var en konsekvent gennemført masselinie, hvor det er folket og arbejderklassens parti, der

-
- (13) Stalin: Kampen mod fascismens trotskistiske agenter. Her citeret efter Sovjetunionens kommunistiske Partis (Bolsjevikernes) historie. Kort gennemgang. Tiden 1946. S. 437-438.

gennem indbyrdes debat loser modsigelser inden for folket og gennem fælles kamp mod borgerlige tendenser knuser klassefjenden. I Sovjetunionen gennemførte man i opbygningsperioden stadige og nødvendige opgør med folk, som ville undergrave sovjetmagten, men disse opgør fik ikke den gennemgribende karakter, en konsekvent gennemført masselinie ville have resulteret i. Man greb ikke fat i rødderne til det fremvoksende lag af privilegerede tekniske og administrative eksperter og partikadrer og dette lag formåede derfor i sidste ende at gå i dækning. På den anden side medførte den manglende forståelse af forskellen mellem de to slags modsigelser, at også mennesker, der ikke objektivt tilhørte fjendens lejr, blev ofre for den proletariske stats opgør med kontrarevolutionen.

Så længe Stalin levede, bremsede den stormende socialistiske udvikling de modgående kapitalistiske tendenser, og de privilegerede lag formåede ikke at konsolidere deres samfundsmæssige position. Stalin ledede SUKP og det sovjetiske folk i en konsekvent håndhævelse af den socialistiske industrialisering og landbrugets kollektivisering, og der opnåedes store resultater i socialistisk omformning og socialistisk opbygning. Stalin ledede SUKP, det sovjetiske folk og den sovjetiske hær i en hård og bitter kamp til den store sejr i den antifascistiske krig. Under Stalins ledelse førte sovjetstaten en uforsonlig kamp mod imperialismen og alle reaktionære.

I begyndelsen af 1950'erne forsøgte de privilegerede lag deres første politiske fremstød, idet der fra repræsentanter for deres interesser fremsattes antimarxistiske teorier om, at socialismens videre opbygning i realiteten kunne reduceres til et spørgsmål om udvikling af økonomien, primært til et spørgsmål om en ny teknik og "effektiv" administration. I 1952 indledte Stalin en ideologisk modoffensiv mod disse "teorier" og fremhævede, at den videre march frem mod kommunismen forudsatte yderligere ændringer i den økonomiske basis, idet de lavere former for socialistisk gruppeejendom (kollektivbrugene) måtte afløses af højere former. I modsat fald ville tilstedeværelsen af vareromsætning mellem de forskellige socialistiske sektorer kunne resultere i en genfødsel af kapitalismen. (Det skal bemærkes, at man efter Stalins død også på dette felt gik den stik modsatte vej. I 1958 overdroges de statslige maskin- og traktorstationer til kollektivbrugenes eje, hvorved en afgørende samfundsejet produktionsmiddel sektor overførtes til en sektor, der var karakteriseret ved en lavere form for socialistisk gruppeejendom. Dette forhold har bidraget til markedsekonomiens fremvækst i 1900'erne.) I denne situation, hvor man efter krigen og den gigantiske efterkrigsopbygning stillede spørgsmålet: "Hvordan kommer vi videre frem mod kommunismen?", døde Stalin, og derefter indledtes i partiet og staten den heftige kamp mellem de to linier, der førte frem til genindførelsen af bourgeois diktatur i Sovjetunionen og den kommunistiske verdensbevægelses sprængning i en nyrevisionistisk fløj og en marxistisk-leninistisk fløj.

7. MAO TSETUNG TÆNKNINGEN

Det var de kommunistiske partier i Kina og Albanien, som først trådte skarpt op imod den sovjetiske nyrevisionisme. I begyndelsen af 1960'erne indledtes en polemik først og fremmest mellem sovjetledelsen og Kinas kommunistiske Parti omkring væsentlige teoretiske og praktiske spørgsmål for den kommunistiske verdensbevægelse, såsom problemerne omkring overgangen til socialismen, klassekampens fortsættelse under socialismen, partiets rolle, forholdet til socialdemokratismen, forholdet til de jugoslaviske revisionister og forholdet til imperialismen og den nationale befrielseskamp.

I 1963 endte denne polemik i et åbent brud, i en dyb splittelse af samme art som den, der under og efter Første Verdenskrig prægede arbejderbevægelsen; det var atter en gang modsætningen mellem revisionistiske og revolutionære strømninger, som slog ud i lys lue.

I kampen mod revisionismen ikke alene fastholdt de kinesiske kommunister Marxismen-Leninismen, men både i teori og praksis videreudviklede de den revolutionære teori i overensstemmelse med de erfaringer den revolutionære proletariske bevægelse har indhøstet i vor epoke. Ligesom Marx og Engels i sin tid var de ledende revolutionære teoretikere i deres tidsperiode, og ligesom Lenin og senere Stalin var de ledende teoretikere i deres epoke, således blev det Mao Tsetung, som i spidsen for Kinas kommunistiske Parti videreudviklede Marxismen-Leninismen "i den era, hvor imperialismen går mod sit totale sammenbrud, og socialismen går frem mod verdensomspændende sejr" (14).

(14) Lin Biao: Forord til Citater fra formand Mao Tsetung. Futura 1968. S. 1.

Mao Tsetung Tankningen er således en videreudvikling af Marxismen-Leninismen i lyset af vor tids specifikke modsigelser i verden.

Hvori består da Mao Tsetung videreudvikling af Marxismen-Leninismen?

Mao Tsetung understreger, at der i modsigelsen mellem samfundets økonomiske basis og den politiske og kulturelle overbygning i almindelighed er den økonomiske basis, som spiller den primære og afgørende rolle i samfundsudviklingen. Men under visse omstændigheder kan den samfundsmæssige overbygning blive modsigelsens væsentligste aspekt. Når overbygningen hæmmer udviklingen af den økonomiske basis, bliver politiske og kulturelle ændringer primære og afgørende. Overbygningen indretter sig altså ikke mekanisk efter basis. Mao Tsetung vender sig imod forestillinger om, at blot den socialistiske omformning af basis har fundet sted, så vil der automatisk skabes en socialistisk overbygning, hvor proletarisk ideologi og socialistiske forhold mellem menneskene er fremherskende. Mao Tsetung understreger, at overbygningen er i besiddelse af en vis træghed, og såfremt partiet ikke formår uafsladeligt at mobilisere masserne i en stadig kamp mod forældede og borgerlige vaner, teorier og forestillinger, kan overbygningen i visse situationer direkte komme til at virke hæmmende på den socialistiske udvikling, få denne til at stagnere og forvitre, hvorved mulighederne for en kapitalistisk genrejsning bliver åbnet.

Mao Tsetung understreger, at klassekampen ingenlunde ophører med proletariatets erobring af den politiske magt og skabelsen af proletariatets diktatur. Klassekampen fortsætter på det økonomiske, politiske og ikke mindst på det ideologiske område hele den socialistiske epoke igennem, hvorfor det er uomgængeligt nødvendigt for proletariatet og dets forbundsfæller bestandigt at være på vagt overfor og bekæmpe revisionistiske og kapitalistiske tendenser i og uden for det kommunistiske parti for herigennem, støttet på massernes mobilisering, at styrke og konsolidere proletariatets diktatur. Kulturrevolutionen i Kina er en sådan kamp, der skulle knuse revisionistiske og de kontrarevolutionæres forsøg på at slå ind på den kapitalistiske vej, som de sovjetiske ledere har fulgt siden 1950'erne.

Mao Tsetung understreger, at partiet og alle revolutionære i kampen for socialismens konsolidering nøje må skelne mellem modsigelser inden for folket på den ene side og mellem folket og fjenden på den anden. Kun på den vis kan de sunde modstandere effektivt bekæmpes og isoleres. Modsætningerne inden for folket er imidlertid ikke-antagonistiske (dvs. ikke-uforsonlige) i deres karakter og må derfor løses gennem debat, kritik og selvkritik. Formår man ikke at skelne mellem de to former for modsigelser, den antagonistiske mellem folket og fjenden, og den ikke-antagonistiske inden for folket, vil man ødelægge mulighederne for enhed i folkets kamp mod klassefjenden.

Mao Tsetung understreger, at revolutionen i de hel- og halvkoloniale lande i vor epoke gennemløber to etaper:

en nydemokratisk revolution, under ledelse af proletariatet, men i forbund med de brede bondemasser, småborgerskabet og det nationale bourgeoisie imod imperialisterne og deres håndlangere inden for områdets bourgeoisie, hvorefter den nydemokratiske revolution videreudvikles til en socialistisk omvæltning. Teorien om den nydemokratiske revolution har almen gyldighed for de folk, der på et halvfoudalt stade kæmper mod imperialismen. For de højtudviklede kapitalistiske lande, hvor proletariatet udgør den langt overvejende del af befolkningen, er det naturligvis den proletariske revolution, som er arbejderklassens og dens partis strategiske hovedopgave.

Mao Tsetung understreger, at to betingelser må være til stede, om en revolutionær rejsning skal kunne lykkes og føres til sejr: Den må ledes af proletariats kommunistiske parti, som alene formår at analysere modsigelserne i samfundet ud fra et marxistisk-leninistisk synspunkt og derfor alene er i stand til at tilrettelægge den korrekte strategi og taktik, og folkerejsningen må bygges på masselinien, hvorved forstås, at partiet må støtte sig på en mobilisering af masserne og undgå eventyrpolitiske forpostfægtninger, som ikke bygger på en virkelig omfattende massebevægelse. Den revolutionære folkekrig er folkets krig og ikke en krig på folkets vegne.

Mao Tsetung understreger, at al politisk magt vokser ud af et geværløb. Denne teoretiske konstatering må naturligvis ikke overføres slavisk, således som det fra revolutionsromantisk side bliver gjort; Mao Tsetungs teoretiske konstatering understreger, at proletariatet og de undertrykte folk i kampen mod imperialismen og monopolkapitalen står over for en fjende, som vil bruge våben og vold for at undgå revolutionen. Derfor erkender kommunister, at revolutionen ikke vil finde sted via borgerskabets parlamentariske institutioner, men gennem et voldeligt opgør klasserne imellem. Indbilder man sig, at man ad fredelig parlamentarisk vej kan nå socialismen, eller gør man ligefrem denne vej til den, man stræber efter, underkender man fuldstændig fjendens og dennes statsmagts karakter og lægger sig dermed frivilligt til rette på slagtebænken.

Mao Tsetung understreger videre, at alle reaktionære er papirtigre; dvs. at proletariatet strategisk bør foragte alle sine fjende, med andre ord indse kapitalismens lovæssige undergang. Taktisk må alle fjender imidlertid tages alvorligt. Dette betyder, at man må foragte fjenden med hensyn til helheden, men at man må tage ham alvorligt med hensyn til hvert enkelt spørgsmål. Hvis man ikke foragter fjenden med hensyn til helheden, vil man begå opportunismens fejl, men i behandlingen af konkrete problemer og stillet over for specifikke fjender vil man begå eventyrpolitikens fejl, med mindre man tager dem alvorligt.

Endelig understreger Mao Tsetung Tankningen, at indre kamp er partiets liv. Kunstig og oppustet enhed

i partiet giver sig udtryk i bureaukrati og kommandisme og vil få det til at stagnere og ende i revisionisme eller dogmatisme. Kampen mellem borgerlig og proletarisk tænkning vil bestandigt genspejle i partiets indre liv, og der må derfor uophørligt føres kamp mod revisionisme og dogmatisme i partiet selv. Men, understreger Mao Tsetung Tænkningen, skal denne kamp lykkes og skal partiet bestandigt kunne udfylde sin plads som massernes fortrop må det smede nære bånd til masserne; det må virke ud fra masselinien. Eller som Mao Tsetung siger det:

"Alt arbejde, der gøres for masserne, må tage sit udgangspunkt i deres behov og ikke i enkeltpersoners ønske, hvor velmenende det end kan være." (15)
Og:

"I alt vort partis praktiske arbejde er alt korrekt lederskab nødvendigvis 'fra masserne, til masserne'. Dette betyder: Tag massernes opfattelser (spredte og usystematiske opfattelser) og koncentrer dem (gennem studium gøre dem til koncentrerede og systematiske opfattelser), gå derefter til masserne og gør propaganda for og forklar disse opfattelser, indtil masserne tager dem til sig som deres egne, holder fast ved dem og omsætter dem i handling og prøver rigtigheden af disse opfattelser i sådan handling. Koncentrer derefter endnu engang opfattelser fra masserne og gå endnu engang til masserne, således at opfattelserne fastholdes og føres igennem. Og således videre, om og om igen i en endeløs spiral, hvorunder opfattelserne bliver mere korrekte, mere levedygtige og rigere for hver gang." (16)

Som det ses, er Mao Tsetungs teorier om klassekampens fortsættelse under socialismen, om modsigelsernes art i klassekampen, om partiets ledende rolle nøje forbundet med masselinien, om folkekrigen og den væbnede kamp og om partiets korrekte arbejdsstil på én gang en teoretisk opsummering af proletariats og de undertrykte folks kamp i vor epoke og af proletariats erfaringer i opbygningen af socialismen. Dermed bliver Mao Tsetung Tænkningen vor tids skarpeste anti-kapitalistiske, anti-imperialistiske og anti-revisionistiske våben.

Ligeledes er det klart, at Mao Tsetung Tænkningen ikke er en magisk formel, som kan fremtrylle revolutionen

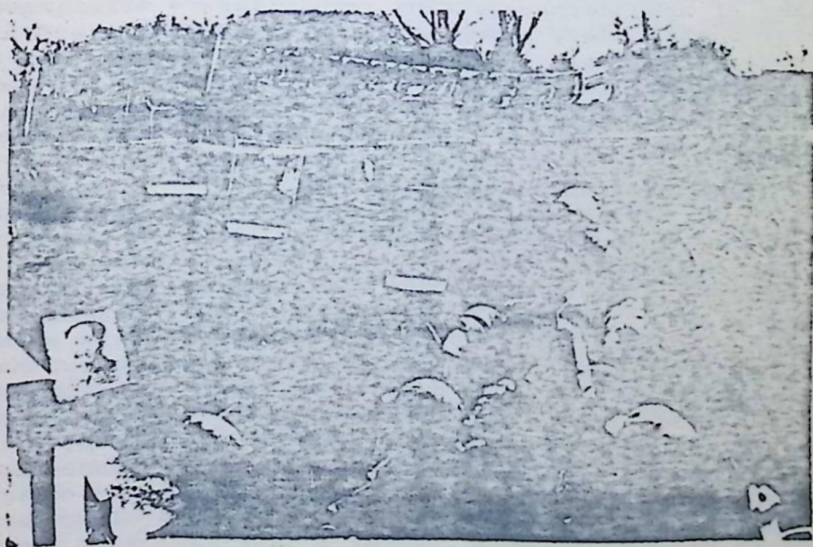
(15) Citater fra formand Mao Tsetung. Futura 1968. S. 123.

(16) Citater fra formand Mao Tsetung. Futura 1968. S. 127-128.

uden hensyn til et bestemt områdes eller lands specifikke betingelser. Ligesom Mao Tsetung formåede at indarbejde Marxismen-Leninismen på de særegne kinesiske betingelser, på samme måde må marxister-leninister formå at indarbejde Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen på de specifikke forhold i deros egne lande.

Mao Tsetungs videreudvikling af Marxismen-Leninismen er naturligvis nøje forbundet med det høje stadi, udviklingen af socialismen i Kina har nået. Den nøje vekselvirkning mellem teori og praksis viste sig især i midten af tresserne, hvor den proletariske kulturrevolution førte til et aførende spring fremad i den kinesiske socialismes opbygning. Mens man i Sovjetunionen satte flere og flere kapitalistiske mekanismer i gang inden for politik, økonomi og ideologi, gik Kina, belært af de negative erfaringer fra Sovjetunionen og de fleste østuropæiske lande og stående over for en revisionistisk partiklike i Kina selv, den stik modsatte vej.

Den store proletariske kulturrevolution i Kina blev en mægtig samfundsomvæltende bevægelse, som skulle bekæmpe og knuse ethvert tilløb til at gå den sovjetiske nyrevisionistiske vej, knuse bureaukratiets vækst, modvirke liberalistiske ideer, kapitalistisk tænkning og kultur og videreudvikle og befæste proletarietets diktatur og sikre dets massebasis. Og det var massernes egen kamp, under vejledning af Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen, som styrtede de folk fra tinderne, der som Brezhnev og ligesindede ville gå den revisionistiske vej tilbage til kapitalismen. Kulturrevolutionen, der har sit sidestykke i revolutioneringskampagnen i Albanien, er anti-revisionisme i praksis i et land med socialistiske produktionsforhold.

Kommunistisk

Forbund (M-L)'s

baggrund

1. DANSK KAPITALISME OG ARBEJDERBEVÆGELSE UDVIKLING

De foregående kapitler har beskrevet udviklingen af kapitalismen, af kampene mellem kapitalisterne og proletariatet og af den videnskabelige socialisme, som i vor epoke er marxismen-leninismen Mao Tsetung-tænkningen.

Kapitalismens udvikling og den socialistiske revolutions fremmarch præger hele verden. Marxismen-leninismen Mao Tsetung-tænkningen er en videnskabelig sammenfatning og uddybelse af arbejderbevægelsens revolutionære erfaringer og indsigt i samfundets bevægelseslove igennem mere end ét århundrede. Imidlertid er det nødvendigt at anvende den videnskabelige socialismes metode i overensstemmelse med de specifikke betingelser, der findes i de enkelte områder og i de enkelte lande i verden. Kapitalismens udvikling er ujævn, og betingelserne er forskellige fra sted til sted.

Selvom nationalstaten, som i sit væsen er en genspejling af det kapitalistiske marked på et vist udviklingstrin, på grund af produktivkræfternes udvikling står overfor sin endelige sprængning, virker revolutionære kommunister fortsat indenfor dens rammer i det nationale politiske liv. Naturligvis må dette ikke på nogen måde forlede kommunister til at tro, at deres kamp er så specifik, at den ikke er afhængig af og forbundet med større områders klassekamp. Men de konkrete opgaver, de står overfor at løse, er betinget af deres eget lands særlige historiske baggrund og af det pågældende lands placering regionalt og internationalt.

Uden en virkelig forståelse af sit eget lands historie vil intet kommunistisk parti være i stand til at orientere sin kamp. Såfremt det mangler indsigt i kapitalismens fremvækst og klassekampens udvikling i dets eget land, vil det kommunistiske parti let falde i én af to grøfter: Enten vil

det undervurdere de særlige betingelser, som er skabt at landets placering og indre udvikling, hvorved partiet mekanisk og dogmatisk vil overføre andre, og måske mere succesrige revolutionære bevægelsers erfaringer, eller også vil det overvurdere det specifikke, forkaste andre landes arbejderbevægelses erfaringer og forfalde til en form for "national" socialisme.

Et eksempel på en undervurdering af eget lands særlige betingelser er visse venstrefløjstendenser til, i begejstring over den kinesiske kulturrevolution, at ville etablere en kulturrevolution i vort kapitalistiske samfund; derved begår man den fejl, at man mener, at det er muligt at revolutionere overbygningen (vaner, uddannelse, ideer, familiemønstre, samlevsformer) uden først at gennemføre en socialistisk omvæltning af basis.

Et eksempel på en overvurdering af eget lands særlige betingelser er revisionisternes megen snak om, at udviklingen historisk set har været "fredelig", at det borgerlige samfunds institutioner (f.eks. Folketinget) hører til blandt de "folkelige" traditioner, og at overgangen til socialismen derfor må foregå via en udvidelse af det borgerlige demokrati, som nærmest må anses for at være et resultat af særlig dansk "fredeligt folkesind". Denne overvurdering af specifikke træk i dansk historie har altid været langt farligere indenfor arbejderbevægelsen end tendensen til at undervurdere de særlige betingelser for dansk kapitalisme og har gang på gang bidraget til en udbredelse af illusioner om dansk klassekamps egenartede "fredsommelighed", hvorved man har leveret ideologisk materiale til borgerskabet i dets bestræbelser for at skjule sit diktatur bag en demokratisk maske.

For at undgå såvel den ene som den anden fejl i vurderingen af klassekampens udvikling i Danmark er det uømgængeligt nødvendigt i lyset af marxismen-leninismen Mao Tse-tung-tænkningen at undersøge, hvorledes kapitalismens almene udvikling er kommet konkret historisk til udtryk under danske forhold.

Set i global sammenhæng opstod dansk kapitalisme tidligt; allerede i 1840'erne fremspirede en egentlig industri, og på dette tidlige tidspunkt var opløsningen af feudalstrukturen vidt fremskreden, bl.a. på grund af nødvendigheden af at indføre mere avancerede og rentable bedriftsformer indenfor landbruget, hvilket kom til udtryk i landboreformerne i slutningen af det 18' århundrede. Klassemassigt eksisterede der således allerede i 1840'erne et grundlag for en forening af bourgeoisiet med bondeklassen i et stormløb mod det forvitrede enevældige bureaukrati, og i marts 1848 gennemførtes en borgerlig revolution inspireret af og i konkurrence med andre borgerlige revolutioner i Europa. Bl.a. frygtede det danske borgerskab sine tyske konkurrenter, som gennem den slesvig-holstenske nationale uafhængighedsbevægelse forsøgte at ekspandere nordover.

Med etableringen af borgerskabets diktatur, formelt stadfæstet ved grundloven af 5. juni 1849, blev de feudale skranker for markedsekonomiens fremmarch ryddet af vejen. 1850'ernes og 60'ernes store borgerlige reformperiode er et

udtryk herfor (ophævelsen af laugssystemet, den endelige op- hævelse af fæstesystemet, fri næring osv. osv.). I slutnin- gen af det 19' århundrede brød industrikapitalismen igennem, og hele økonomien inddroges i den varesøkonomiske sfære. Re- aktionære forsøg fra den døende godsejerklassens side på i alliance med dele af storbourgeoisiet at stække småborger- skabets udvikling og det mindre landbrugs indflydelse (Pro- visorietiden) mislykkedes først og fremmest på grund af af- gørende ændringer i styrkeforholdet mellem klasserne. Partiet Venstres politiske sejr med parlamentarismens indførelse ved systemskiftet i 1901 var på én og samme tid godsejerklassens fallit og spiren til en alliance mellem storbønderne og by- kapitalisterne mod småborgerskabet i byerne, husmandene på landet og det hastigt voksende proletariat.

Med lønarbejderklassens hurtige vækst i forbindelse med industrialiseringens endelige gennembrud opstod den faglige og politiske arbejderbevægelse. Organiseringen af et sta- digt større antal arbejdere i fagforeninger førte til en skarpelse af klassekampen, og strejker og lock out'er hør- te til dagens orden.

Politisk skabtes kimen til det danske socialdemokra- ti den 15. oktober 1871 med oprettelsen af en filial af 1. Internationale under ledelse af Louis Pio; den nye so- cialistiske organisation kom hurtigt i ilden: i april 1872 støttede organisationen en københavnsk murerstrejke og indkaldte til et solidaritetsmøde på Københavns Fælled den 5. maj. Politiet splittede mødet ("Slaget på Fælleden") og partiets ledere blev fængslet; de mistede indflydelsen på organisationen og emigrerede siden til USA.

Ved sin stiftelse i 1871 var partiet baseret på fag- lige fraktioner; ganske vist ophævedes denne organisati- onsforn på partiets første egentlige kongres i 1877 (Gimle-kongressen), men de nye folk, som kom til at domi- nere partiet kom i det store og hele fra fagforeningsolo- delserne. Partiet blev tidligt præget af en reformistisk snævert faglig tankegang, og tendenserne til en mere vidt- skuende socialistisk politik, som mere eller mindre klart havde præget partiet i dets første år, blev trængt tilba- ge. Så langt tilbage som i 1889 skrev Socialdemokraten:

"Det danske socialdemokratiske Parti repræsenterer den reformerende Socialisme og bekæmper som følge deraf den revolutionære Socialisme, et Standpunkt, der også indtages af den langt overvejende del af Socialdemokratiet i alle Lande". (Citeret fra Lise Tøgeby: Var de på rede? Fremad 1968, side 44).

Socialdemokratiet opnåede i 1884 sine to første re- præsentanter i Rigsdagen og indstillede sig mere og mere på politisk samarbejde med de borgerlige partier; 1890 sammensluttede fagforeningerne i DSF (De Samvirkende Fag- forbund), og allerede året efter indgik man en hovedaftale med arbejdsgiverforeningen, som "regulerede" arbejdskampe- ne (Septemberforliget 1899).

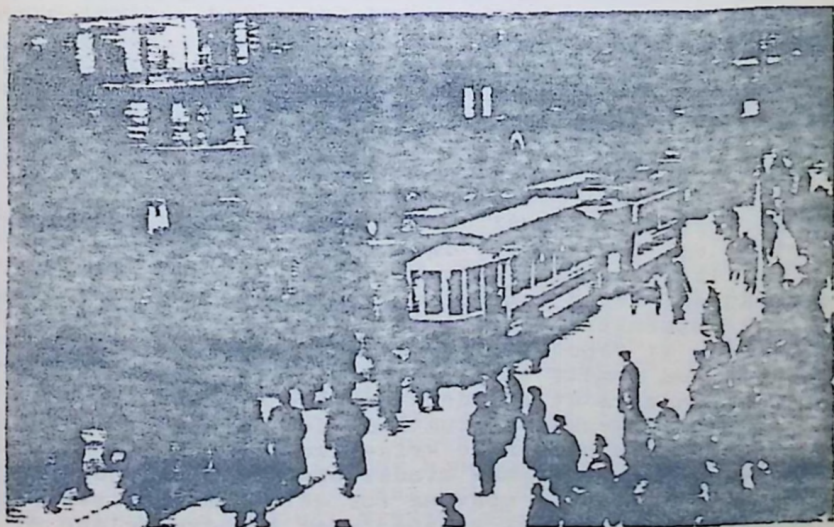
Til venstre for Socialdemokratiet fandtes der kun en beskeden revolutionær opposition, mens der op til og under

Første Verdenskrig voksede en mere omfattende syndikalistisk opposition frem, som vendte sig mod socialdemokraternes klassesamarbejde. Imidlertid nåede syndikalisterne ikke længere end til at kræve den direkte aktion og fagbevægelsens frigørelse fra det borgerlige statsapparat; politisk forstod syndikalisterne ikke den rolle, som det stærkt organiserede revolutionære parti spiller for gennemførelsen af arbejderklassens kortsigtede og langsigtede kamp.

Det danske socialdemokrati var i årene frem til Første Verdenskrig tillænnet Anden Internationale; da denne brød sammen på grund af de højresocialdemokratiske leders forræderi ved Første Verdenskrigs udbrud, forsvarede de danske socialdemokrater imod de tyske socialdemokratiske ledere.

Efter Første Verdenskrigs afslutning og under indtryk af oktoberrevolutionens sejr i Rusland i 1917 fik kampen mellem reformismen og den revolutionære linie fornyet aktualitet indenfor arbejderbevægelsen. Endvidere havde verdenskrigen af de danske kapitalister været benyttet til en øget udplyndring af den arbejdende befolkning, og en række gigantformuer var blevet indtjent som følge af "neutrale" forretninger med de krigsførende imperialistiske lande.

I denne situation skærpedes klassekampen, og kapitalismen formåede ikke at skjule sin snylterkarakter. Voldsomme prisstigninger førte til "ulovlige" strejker, og en revolutionær stemning bredte sig i arbejderklassen; den Radikale regering, som støttedes af Socialdemokratiet, så sig tvunget til at gennemføre dels en række jordlove, som tilgodeså husmandstanden bl.a. for at forhindre en alliance mellem denne og arbejderne, og dels ottetimers-arbejdsdagen. Alligevel formåede man ikke at dampe uroen i arbej-

derklassen, hvor inspirationen fra oktoberrevolutionen førte til militante massekampe, bl.a. store demonstrationer. Uroen slog ind i Socialdemokratiet, hvor man havde besvær dels med syndikalistiske synspunkter og dels med en række medlemmer, som udviklede sig i revolutionær retning. Tidke mindst indenfor det socialdemokratiske ungdomsforbund (SUF) slog den revolutionære linie igennem, og 1919 brød ungdomsforbundet med Socialdemokratiet.

Samme år fandt ungdomsforbundets folk sammen med andre socialistiske grupperinger og dele af den syndikalistiske bevægelse og dannede Danmarks kommunistiske Parti; for første gang fandtes der nu et organiseret revolutionært parti, som kunne tage kampen op med reformismen og lede arbejderklassens kamp ind i revolutionære baner.

Efterkrigs krisen kulminerede med Påskekrisen i 1920, hvor dansk storkapital af angst for arbejderklassens radikaliserings forsøgte at etablere et åbent diktatur; den monopolkapitalistiske klike, hvis ledende mand var ØK's direktør H.N. Andersen, forenede sig med kongehuset og afskedigede egenmagtig den Radikale regering, som man frygtede ville blive presset så meget af arbejderklassen, at det ville være til kapitalens ugunst. Trussel om generalstrejke og arbejderklassens opmarch knuste disse planer, der kan karakteriseres som "fascisme i svøb", men samtidig afslørede de danske socialdemokratiske ledere med Th. Stauning i spidsen, at de endegyldigt havde forladt enhver forestilling om blot større offensiver mod det bestående kapitalistiske system. Samtidig med at de indledte en voldsom anti-kommunistisk hetz, afværgede de bestræbelser for at benytte Påskekrisen til en offensiv mod selve kapitalismen. Selv et så beskedent krav som afskaffelsen af det upopulære monarki bremsedes af de socialdemokratiske ledere.

1920'erne betød et afgørende gennembrud for det reformistiske socialdemokrati, som formåede at fastne kontrollen over den politiske arbejderbevægelse og fagbevægelsen. 1924-26 overtog Stauning regeringen, og fra 1929-1940 delte Socialdemokratiet regeringsmagten med Det Radikale Venstre. For den revolutionære bevægelse var 1920'erne en periode med voldsomme indre stridigheder og bestandige forsøg på konsolidering. Selvom det kommunistiske parti i ord talte meget om massernes kampe, formåede det i virkeligheden kun at opnå ringe kontakt med lønarbejderklassen; først som følge af en skarp kritik fra Kommunistisk Internationale's side i december 1929 formåede partiet dels at rense sig for en række opportunistiske elementer, som vendte tilbage til Socialdemokratiet, og dels at organisere et solidere arbejde blandt masserne. Den skærpede klassekampssituation, der opstod i kølvandet på den store internationale krise, kombineret med et effektivt massearbejde, ikke mindst blandt de arbejdsløse, førte til et afgørende opsving for det kommunistiske parti, hvilket blandt andet genspejledes i indvælgelsen af

to kommunistiske folketingsmand ved valget i 1932.

Men reformismen havde fortsat den største indflydelse i den danske arbejderbevægelse. I en større europæisk sammenhæng er den reformistiske indflydelse beskeden, og set i globalt perspektiv er den yderst ringe. Kun i Nordvest- og Mellemeuropa har de socialdemokratiske partier haft så stor politisk indflydelse, at de via det borgerlige demokratis valgsystem har formået at vinde så meget frem, at de har kunnet optræde som ene- eller medadministratører af de kapitalistiske samfund, dækket bag et tågesløer af social demagogi.

Reformismens indflydelse i disse områder er primært en følge af kapitalismens ujævne udvikling; for at forstå baggrunden for reformismens relative konsolidering i Danmark igennem snart et halvt århundrede, må man forstå den placering, dansk kapitalisme har haft og fortsat har i verdenskapitalismens udviklingsmønster.

Danmark slog på et meget tidligt tidspunkt ind på en kapitalistisk udvikling, og dansk kapitalisme formåede at konsolidere sig i kampen om markederne; bl.a. skabtes på basis af kvalitetsprægede industrivarer og forlede landbrugsprodukter en relativ sikker eksport til andre udviklede kapitalistiske lande; videre har Danmarks særlige produktionsstruktur (frembringelsen af færdigvarer på basis af industrielle halvfabrikata og til dels forlede landbrugsprodukter) stiller store krav til arbejdskraftens uddannelsesniveau, hvilket atter har tvunget prisen på arbejdskraften op; endelig har udbytningen af de halv- og helkoloniale lande såvel direkte som indirekte via de kapitalistiske handelspartnere afkastet ekstraprofitter, som yderligere har stabiliseret kapitalistklassen.

De gunstige forhold for dansk kapitalisme over en længere periode har skabt baggrunden for den kapitalistiske klassens dobbelt-taktik: På den ene side har den haft en tilstrækkelig profitmargin til at bestikke øvre dele af arbejderklassen og til at bøje af overfor nogle af de krav, som arbejderklassen har krævet for; på den anden side har man øget udbytningen gennem rationaliseringer, inddragelse af den kvindelige arbejdskraft i produktionen osv. osv. Videre har man ved hjælp af en massiv påvirkning gennem massemedier og reklame skabt forestillinger om, at en række varige forbrugsgoder (biler, køleskabe m.v.) var ønskbetydende med maksimal "velstand" og gennem forbrugskreditter (afbetaling), store huslejer og høje skatter har man bundet arbejderklassen til så høje faste udgifter, at kapitalerent faktisk dirigerer den langt overvejende del af arbejderklassens løn. I realiteten er "velfordssystemet" et dække over en skærpet udbytning: Den mængde af nødvendighedsvarer, som lønarbejderen må have for at kunne reproducere sin arbejdskraft og for at kunne uddanne sine børn, er i dag langt større end for hundrede år siden. Fornægtelsen af en relativt veluddannet arbejdskraft, som er udstødt for en skærpet udbytning, kræver "afslappende" fritidsbe-

skæftigelser, weekender og ferie og effektive befordringsmidler til og fra arbejde; desuden forlænger kvindens deltagelse i produktionen, at det arbejde, husmoderen forhen beskæftigede sig med, nu må rationaliseres gennem erhvervelsen af husholdningsmaskiner og gennem et effektivt indkøbssystem.

De af kapitalisterne betegnede "velfærdsgoder" er således i det store og hele intet andet end nødvendige elementer i fornyelsen af arbejdskraften. Til gengæld udbyttes denne kvalificerede arbejdskraft grovere end nogensinde, idet den værardi, den skaber, og de profitter, kapitalisterne tilægger sig, både absolut og relativt er langt højere, end de var det under mere primitive kapitalistiske forhold.

"Velfærds"camouflagen over udbytningen, indkomstspredningen, som blandt andet i den øverste løntop er ensbetydende med, at kapitalisterne har haft råd til at købe et privilegeret lag over (topfunktionærer, specialister, fagforeningspampere osv.), samt en relativt højere lønindtjening pr. mand i forhold til de halv- og helkoloniale lande, har skabt baggrunden for reformismens greb om dansk arbejderbevægelse. Og samtidig har den reformistiske indflydelse yderligere hjulpet kapitalisterne med at konsolidere illusionerne om "velfærdssamfund" og "demokrati". Den reformistiske tradition, som har fæstnet sig gennem de sidste halvtreds år, har gang på gang lammeth og splittet tendenser til antikapitalistisk opmarch fra arbejderklassens side og har ført disse kampe ind i parlamentets og forligsinstitutionens korridor.

De her opridsede særegne udviklingstræk for dansk kapitalisme har fået politisk udtryk i det borgerlige "demokrati"; den herskende klasse ønsker ikke blot at skærpe og samtidig skjule udbytningen af lønarbejderklassen, men den ønsker også i videst muligt omfang at regere uindskrænket og samtidig skjule sin magtudøvelse. Ved at koncentrere al politisk interesse om Folketinget, ikke mindst gennem det borgerligt demokratiske valgsystem, ved at støtte sig til reformismen, og gennem beherskelsen af massemedierne søger bourgeoisiet at sikre sig herredømmet uden at blive nødt til at gribe til åben magtanvendelse.

Forudsætningen for, at det parlamentariske system kan få lov at fungere er, at det ikke truer de eksisterende ejendomsforhold og dermed borgerskabets magt. Der findes ikke ét eneste eksempel på, at det gennem de parlamentariske kanaler er lykkedes arbejderklassen at styrte borgerskabets magt; så snart en sådan trussel foreligger, sætter borgerskabet sit eget "demokrati" ud af funktion, i-værksetter forfølgelse af de revolutionære og etablerer en eller anden form for åbent fascistisk diktatur; så snart ejendomsforholdene for alvor trues, knuser borgerskabet de demokratiske rettigheder, arbejderklassen har tilkæmpet sig (organisationsfrihed, demonstrationsfrihed etc.), samtidig med at borgerskabets fortalere hævder, at det sker for at beskytte "demokratiet" mod kommunistiske anslag.

I Danmark har borgerkabet indtil videre formået at konsolidere sin magt bag det borgerlige demokratiske systems facade; de etablerede politiske partier bejler til vælgerne gunst og foregiver, at det er vælgerne, som ene bestemmer landets politik; i virkeligheden er der blot tale om en række skinfølgninger, idet partierne i deres praktiske gerning først og fremmest stræber efter at administrere "forretningen Danmark", dvs. monopolkapitalens Danmark, på den mest smertefri og smidige måde. Intet folketingsparti forsøger afgørende at røkke ved den bestående orden, og deres politiske virksomhed foregår på det borgerlige samfunds grundlag og ud fra en accept af dets spilleregler.

Gennem indgreb i overenskomstsituationer, forbrugsbegrænsende foranstaltninger, indhug i lønnen via skatte- og afgiftspolitikken, markedspolitikken, bevillinger til militæret og gennem lovgivningen, der begrænser arbejderklassens frie aktionsret, administrerer folketing og regering monopolkapitalens forretning, og den væbnede magt håndhæver den bestående orden.

Enhver forestilling om, at den danske stat er alle borgernes stat, eller at den danske stat er lige anvendelig for kommunister som for borgerlige, når man vil fremme sin politiske målsætning, er intet andet end borgerlige illusioner, der svækker forståelsen af statens rolle som redskab for borgerkabet.

Den her opridsede sammenhang mellem dansk kapitalismes særlige udvikling og placering, den danske statsmagts særlige karakter og reformismens indflydelse i arbejderbevægelsen er den primære forklaring på den borgerlige tænkings dominans i de største politiske og faglige organisationer, som traditionelt er knyttet til arbejderklassen.

Reformismens store indflydelse betød naturligvis og betyder fortsat, at anti-reformistiske organisationer uophørligt er udsat for en massiv reformistisk påvirkning; højre-faren har bestandigt været den farligste trussel mod de revolutionære partier og grupperinger i Danmark.

Netop i denne forbindelse med det kommunistiske partis opståen i trediverne dukkede højre-faren hele tiden op; nazismens sejr i Tyskland i 1933 betingede nødvendigheden af en bredest tænkelig antifascistisk front, der internationalt kunne danne op for den tyske imperialisme, og som nationalt kunne bekæmpe hjemlige fascistiske tendenser. For kommunister måtte det afgørende spørgsmål i skabelsen af den antifascistiske front være enheden med ikke-kommunistiske arbejdere, derinelle ikke mindst arbejdere, som sympatiserede med og støttede på Socialdemokratiet.

I Kominterns appeller om oprettelse af enhedsfronter antyder det, at hvor den skærpede klassekamp gav grobund for det, ville det være formålstjenligt at oprette revolutionære enhedspartier for arbejderklassen på grundlag af

Kominterns principper, Moskva-teserne (17), dvs. partier, der gik ind for en revolutionær omvæltning som overgang til proletarietets diktatur, og som var opbygget på den demokratiske centralismes principper; men i de lande, hvor det socialdemokratiske parti var langt det største og stærkeste, var vanskelighederne ved at opnå et bolsjevikisk grundlag for enheden i arbejderklassen naturligvis nærmest uovervindelige.

Gennem partiets presse, virke på arbejdspladserne og i form af møder og demonstrationer gjorde det kommunistiske parti et ihærdigt arbejde for at afsiøre fascismen, skabe forbund mellem alle antifascister og for at oplyse om socialismens opbygning i Sovjetunionen, der fremhævedes som det eneste sande proletariske alternativ til den monopol-kapitalistiske offensiv.

Imidlertid begik partiet samtidig flere højrefejl i sit arbejde. Mens de socialdemokratiske ledere i voksende omfang hetzede mod de danske kommunister, viste der sig i DKP tendenser til halehængs-politik. I 1936 undlod man således at opstille til landstingsvalget adskillige steder i landet, idet man erklærede, at "ved sin beslutning om ikke at opstille selv har det Kommunistiske Parti givet et bidrag til Folkefronten - den videre udvikling afhænger nu af de store Medlemmasser i Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Retsforbundet." (Ths. Petersen: Folkefront mod Frisindets Fjender. Udgivet af DKP 1936, side 23).

Den alvorligste fejl blev dog begået, da partiet - iøvrigt i modstrid med Kominterns principper - erklærede, at "vi tilstræber ikke at nå dette mål (socialismen) ved forfatningsstridige midler, ved voldsanvendelse, ved mindretalskup eller lignende." (Aksel Larsen: Der kaldes til Samling. Landspartikonferencen i Odense, 4. juni 1938, citeret fra: A. Larsen: Tale og Artikler gennem 20 år. Tiden 1953, side 156). Bemærkningen, der identificerer "forfatningsstridige midler" og "voldsanvendelse" med "mindretalskup" skulle efterhånden yderligere understreges gennem uafledelige erklæringer om, at partiet var et dansk parti, og at det stod på det danske demokratis grund. Det hedder således i partiets udtalelse fra dets 15. kongres i januar 1946:

"at Partiet i Overensstemmelse med Aksel Larsens Tale i Odense 1938 godkender det danske Demokrati, idet Partiet dog ikke, lige så lidt som andre partier,

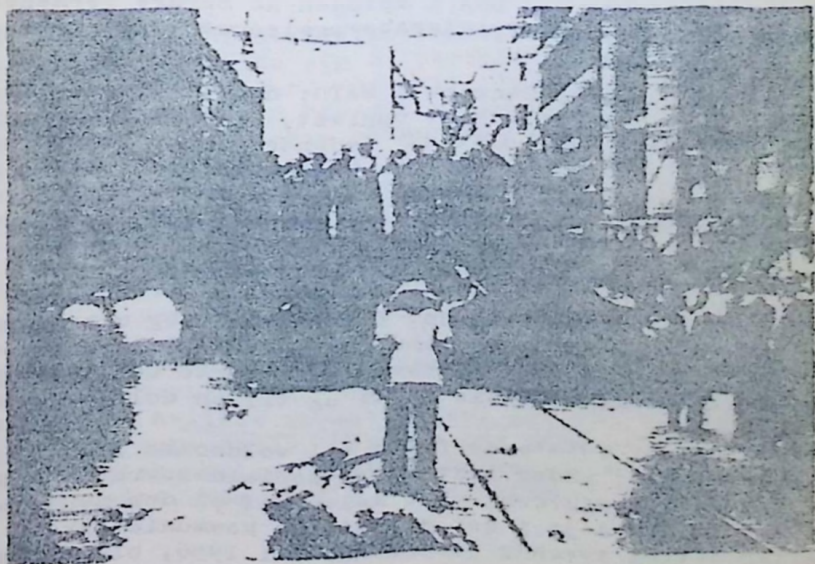
De 21 betingelser for optagelse i Kommunistisk Internationale, vedtaget på Kommunistisk Internationales anden kongres, 1920.

fraskriver sig Retten til at arbejde for dets Udvidelse og Forbedring." (Tidsskriftet TIDEN, 7. årg. 1945/46, side 131).

Fra 1938 til trezsernes D"K"P-program "For demokratiets fornyelse" går der således en lige linie.

Baggrunden for denne udvikling må naturligvis søges i den allerede omtalte antifascistiske kamp, i enhedsfronten under den tyske besættelse og i radikaliseringen efter befrielsen i 1945, som førte til stor fremgang for det kommunistiske parti. Den taktisk korrekte politik, at arbejde energisk for en demokratisk samling i en forsvarelseskamp mod fascismens trussel og senere åbne angreb, slog imidlertid gang på gang på det strategiske område over i knæfald for "det danske demokrati", hvorved partiets proletariske perspektiv trængtes tilbage af småborgerlig demokratisme.

Besættelsens korrekte politik, som bestod i at samle det danske folk på tværs af meningsforakellighederne i en national kamp for landets befrielse fra det tyske imperialistiske diktatur, prægedes mod slutningen af krigen helt klart af tendenser til at acceptere det borgerlige demokrati som udgangspunktet for politisk virksomhed. Med optagelsen af forhandlingerne med de kompromitterede borgerlige og socialdemokratiske samarbejdspolitikere, og gennem indtrædelsen i befrielsesregeringen, der gav socialdemokraten, saboter-stikkeren og samarbejdsmanden Wilhelm Ruhl statsministerposten, formåede partiet ikke at holde sig fri af borgerskabets indflydelse og medvirkede rent objektivt til det borgerlige diktaturs konsolidering efter besættelsens ophør.

Samtidig oplevede det kommunistiske parti i 1945 en voldsom medlemstilgang, ikke mindst fra socialdemokratisk side. Dermed overvældedes partiet af småborgerlige elementer og af nye medlemmer, hvis ideologiske niveau var meget lavt. Endvidere var der i partiet mangel på uddannede bolsjevikiske kadrer, idet adskillige, der havde præget partiets kamp i trediveerne, var dræbt eller invalideret af koncentrationslejrophold og af kampene under krigen.

I enbudsforhandlingerne med Socialdemokratiet, der fandt sted med de socialdemokratiske toppolitikere, som fuldt og helt havde støttet og udøvet samarbejdspolitikken, betydede DKP endnu engang, at det stod på demokratiets grundlag, at det stræbte efter "en fredelig overgang til socialismen", og at dets politiske mål, det alene ønskede embedspartiet skulle have for øje, var "et udvidet folkestyre". (A.Larsen, A.Jensen: Der må Handling til. Dokumenter fra Rødsforhandlingerne med Socialdemokratiet. Tiden 1945, side 46).

Socialdemokratiet, hvis ledere naturligvis aldrig oprigtigt havde ønsket en sammenslutning af partierne, afbrød forhandlingerne, som kun delvist havde været opbakket af et arbejde blandt masserne, hvilket DKP også selvkritisk indrømmede.

Afslutningen af Anden Verdenskrig blev samtidig optakten til en ny imperialistisk opmarch med USA i spidsen; gennem oprettelsen af en ring af militærbaser, gennem atomvæbnentraler, undermineringsarbejde i de nye folkedemokratiske stater i Østeuropa, gennem stadige brud på de allieredes aftaler under krigen, gennem pagtsystemer, økonomisk ekspansion og kamp mod de nationale befrielsesbevægelser og gennem militariseringen af de kapitalistiske lande forsøgte imperialisterne med USA i spidsen at bevare verdensherredømmet i kamp mod befrielsesbevægelserne og de socialistiske revolutioner.

I 1949 indlemmedes Danmark i NATO; den traditionelle danske neutralitetspolitik blev opgivet, og Socialdemokratiet var i høj grad den politisk ledende faktor i bestræbelserne for at underordne Danmark USAs verdenspolitiske mål. Danmarks Kommunistiske Parti var det eneste parti, som konsekvent førte en antiimperialistisk linie, som forsvarede verdensfredens sag mod USAs aggressionspolitik, som vendte sig mod militariseringen og bekæmpede udplyndringen af lønarbejderklassen.

Den skærpede kampsituation, forfølgelsen og mistankeliggørelsen af alle NATO-modstandere og de socialdemokratiske pareres kontrol med fagbevægelsen førte uundgåeligt til tab for det kommunistiske parti og til en delvis isolation.

Udviklingen i 1950'erne førte til voldsomme indre diskussioner i DKP; under indtryk af socialdemokratismens store arbejderbevægelsen, og på kolvandet på den nyrevolutionære linies sejr i det sovjetiske kommunistiske parti efter dets tyvende partikongres i 1956, blev DKPs

politik sat under debat, og der rejste sig roter, som an-
så til danske pacifistiske traditioner (dansk afrustning),
og videre ønskede man, at partiet til fulde skulle anerk-
kende den "demokratiske" vej til socialisme. Partiet skul-
le gerne "stuerente", således at det kunne bryde isolation-
en, for at fremme i forholdet til socialdemokratiet.

Lederen af denne højrelinje var Aksel Larsen, parti-
ets formand gennem næsten 30 år; på partikongressen i no-
vember 1958 led denne linje nederlag, og højreflejen ud-
skilte sig af partiet og dannede det reformistiske SF,
hvis eneste ønske var at samarbejde med Socialdemokratiet.

Kampen mod Larsen-linjen førte imidlertid ikke for
D"K"Ps vedkommende til indtagelsen af et revolutionært
standpunkt. I forbindelse med den internationale polemik
mellem de kommunistiske partier og i benægtelse over SFs
valgsjælf i november 1960 slog den opportunistiske, der igen-
nem mange år havde præget partiet med knæfald for den bor-
gerlige parlamentarisme, fuldt og helt igennem. "Inspira-
ret" og opmuntrret af den sovjetiske revisionisme talte man
mere og mere om den "fredelige overgang" til socialismen,
om "demokratiets fornyelse", og om Folketinget som det fo-
rum, der i overensstemmelse med "Dansk tradition" skulle
træffe de egentlige beslutninger - også under socialismen!
Endvidere slægtede man råt den sovjetiske udenrigspolitik
"fredelige samarbejdslinje" med USA-imperialismen.

Da den internationale kommunistiske polemik for alvor
brød ud, nægtede D"K"Ps ledelse at føre nogen som helst
diskussion i partiets grundorganisationer om verdensbeva-
gelsens stridigheder, og centralkomiteen vedtog således i
august 1963 uden forudgående debat i partiet en resoluti-
on, som fordømte de kinesiske kommunisters linje, og som
solidariserede sig med den sovjetiske nyrevisionisme.

Dette førte til, at en lille gruppe, som fastholdt
marxismen-leninismens standpunkt, enten blev ekskluderet
eller måtte udvælge sig af partiet for at kunne agitere
for sine synspunkter. Denne lille gruppe dannede i juni
1964 organisationen "Kommunistisk Arbejdsreds" (KAK).
Den fordømte og angreb på korrekt via D"K"Ps internatio-
nale linje og revisionistiske politik. Men kampen mod op-
portunismen slår ofte over i sektorisisme. Politisk antog
KAK efterhånden det standpunkt, at man i kampen mod impe-
rialismen og for national befrielse vil finde de højst ud-
viklede kapitalistiske landes arbejdere på imperialistiske
nes side; KAK hævder, at den danske arbejderklasse som
helhed er bestykket af kapitalisterne ved hjælp af de ek-
straafgifter, som stammer fra udplyndringen af de halv-
koloniale lande. I denne sammenhæng vender KAK sig
imod arbejderklassens daglige, kortsigtede kamp mod klas-
sefejden, hvilket objektivt set gør KAK til monopolkapi-
talens forbundsfælle. Desuden gav KAKs sektorisisme sig or-
ganisatorisk udslag, idet organisationen valgte en tre-
mandsledelse, som skulle sidde uafbrudt i 3 år.

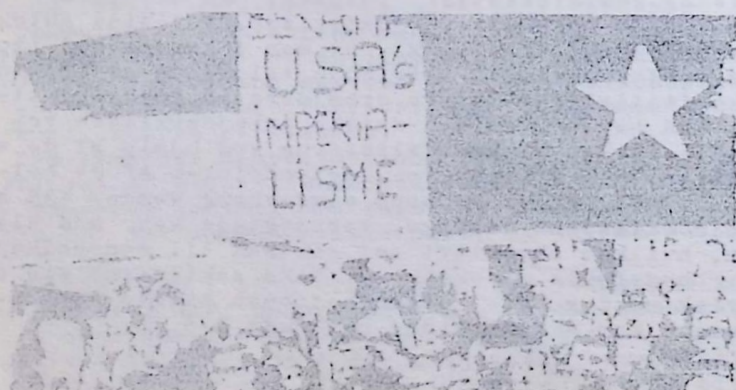
2. KOMMUNISTISK FOREBUND STIFTES.

KNA's optræden udviklede naturligvis mulighederne for dannelsen af en egentlig marxistisk-leninistisk platform i Danmark.

Fra midten af tresserne viste det sig mere og mere tydeligt, at der var opstået et tomrum til venstre for D'A.P. Imperialismens krise, hvis skarpeste udtryk var nederlaget i Vietnam, såvel som skarpede modsætninger i de imperialistiske lande, førte til et opsving for venstrebewægelserne. Studenteroprørerne, som i starten var forset som antiimperialistiske protester, udviklede sig til at blive opger med det bestående kapitalistiske uddannelsessystem. Studenteroprøretene gik bredte sig til arbejderklassen, og studenter-arbejder-opstanden i Frankrig maj 1968, de italienske strejker i slutningen af 1969, Rumæna-arbejdernes strejke i 1969 og begyndelsen af 1970 såvel som opsvinget i den militante kamp i USA selv er fremtrædende eksempler på de skarpede modsætninger, som opstår i de imperialistiske lande fra midten af tresserne.

Venstretendeviklingen gik helt tydeligt forbi de revisionistiske og reformistiske partier; selv om de - som f.eks. i Frankrig forvandlede via deres kontrol med fagbevægelsen et dampe op for klassekampen og føre den ind i parlamentariske baner, var man vidde til, at en voksende antirevisionistisk bevægelse, omend ofte på et uklart grundlag, slog igennem på venstrefløj. Fra revisionistisk side angreb man denne bevægelse, og de sovjetiske revisionister forenede sig med deres forbundsfæller i alle lande i forsøgene på at udråbe de militante arbejdere og studenter som "ekstremister" og "ballademagere".

Også i Danmark viste venstretendenserne sig fra midten af tresserne. Den voksende ure blandt den studerende ungdom, voksende spaltning om den antiimperialistiske frontbevægelse og senere arbejdernes begyndende opger med

påspærvedet i fagbevægelsen i forbindelse med 1-krones-kampagnen i vinteren 1970 er alle udtryk for et begyndende venstretræving.

Med SPs opbrængning i december 1967 og dannelsen af partiet Venstresocialisterne udvortes venstretredningen organisatorisk. Imidlertid var borteopbrængningen af en række af flere fra Larsen-partiet ikke i sig selv enbetydende med, at der igangtogs en udvikling, der kunne føre til skabelsen af et nyt parti, der stod på et revolutionært grundlag. De nye væ-ledere kunne enes i deres modstandning til Aksel Larsens nære samarbejde med Socialdemokratiet, men de var ikke enige om noget alternativ til den førte reformistiske politik. VS blev en opbrykningsbevægelse for allehånde forskellige venstresynspunkter, og i begyndelsen lå det helt under for en af den moderne anarkisme og af den moderne borgerlige pædagogik inspireret linie, som mente, at det var SF-partiets struktur og ikke egentlig dens politik, der havde ført til opbrængningen.

Med dannelsen af det enormt uensartede VS fremmedes yderligere den næsten totale opsplitning, som siden har præget venstrefløjens. I og udenfor VS findes vidt forskellige strømninger: Ny-anarkismen, som fornægter organisation og partiets rolle, "ny-venstre", som ønsker at placere sig et sted mellem marxismen-leninismen og revisionismen, trotskismen, som benægter muligheden af at opbygge socialismen i et land, benægter klassekampens fortsættelse i den socialistiske epoke og som følge deraf nægter at anerkende, at der foregår en kapitalistisk genrejning i Sovjetunionen og de fleste østeuropæiske lande, andre former for halv- eller heltrotskisme, som fornøjer sig med en konspiratorisk revolutionsromantik, en hovedsag super-aktivisme, der fornægter den marxistiske teoris betydning og hylder spontanismen, og endelig KAK-aktivismen.

Denne forvirring genspejles på den ene side det tomrum, som D"K"P har efterladt sig på venstrefløjens, efterhånden som dette parti klart og åbenlyst har antaget et revisionistisk grundlag og mere og mere fører en ren socialdemokratisk politik, og på den anden side viser forvirringen, at der eksisterer et mere og mere udtalt behov for genoprettelsen af et revolutionært kommunistisk parti, som kan stille sig i spidsen for den revolutionære kamp.

I denne situation, hvor venstrefløjens politisk og organisatorisk er præget af splid og uklarhed, er et antal kommunister, der står på den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses grundlag, søgt sammen og har stiftet KOMMUNISTISK FORBUND (MARXISTER-LENINISTER) den 13. september 1968.

KFML er ikke stiftet som følge af en langvarig skolelende kamp mod den revisionistiske ledelse i et bestemt parti. Medlemmernes skolelængeside og erfaringsmæssige

baggrund måtte derfor blive meget uensartet, og dette forhold har betydet, at der skulle en ideologisk kraft-
strængelse og en organisatorisk kampindsats til for at
opbygge og konsolidere forbundet.

Men stifterne af forbundet mente, at det - uanset
sværlighederne - var nødvendigt at lægge kimen til et
revolutionært parti og en revolutionær politik i Danmark.

Kommunistisk

Forbund (M-L)'s

program

Ovenfor er opridset baggrunden for dannelsen af marxistisk-leninistiske organisationer og med særlig henblik på udviklingen i Danmark dannelsen af det danske Kommunistisk Forbund (Marxister-Leninister).

Herefter følger - nøje bestemt af forbundets baggrund - KFML's program.

1. KOMMUNISTISK FORBUND (M-L)'s GRUNDLAG OG STRATEGI

Kommunistisk Forbund (M-L)'s formål er dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti, som bygger på Marxisme-Leninismen-Mao Tsetung Tankningen, og som kan gå i spidsen for lønarbejderklassens kamp for socialismen og kommunismen.

Hvis proletariatet, dvs. lønarbejderklassen, skal sejre i klassekampen mod den kapitalistiske klasse må det være organiseret. Igennem hele arbejderbevægelsens historie har man været vidne til stadige kampe imod de udbyttonde og undertrykkende klasser. Der har været daglige forsvarskampe (lønkampe o.a.) imod kapitalen, og der har været mere omfattende kampe (f.eks. politiske generalstrejker). Men mange af disse kampe har været uden ledelse og til sidst endt i nederlag. De er blevet splittet og knust af det velorganiserede borgerskabs væbnede statsmagt.

Det er disse erfaringer, som har vist nødvendigheden af et revolutionært parti, som kan være arbejderklassens bevidste organiserede fortrop, der væbnet med den videnskabelige socialismes indsigt i modsætningerne i samfundet evner at tilrettelægge kampens strategi og taktik på korrekt måde. Uden et revolutionært parti, ingen revolutionær omvæltning - det er dette århundredes klare lære.

Partiet må teoretisk bygge på, tilogno sig og formå at anvende arbejderklassens videnskabelige vejledning til hand-

ling, hvilket i vor tid vil sige: Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen.

Men det er ikke nok at partiet har et korrekt teoretisk grundlag, selvom det er forudsætningen for dets korrekte politik. Partiet må være organiseret efter den demokratiske centralismes principper, således at det kan virke som arbejderklassens fortrop. Det må endvidere bygge på masselinien, dvs. formå at lytte til masserne, tage fat om disses spredte og usystematiske synspunkter, bearbejde disse ved hjælp af Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen og gøre disse synspunkter til samlende, mobiliserende kampparoler. Partiet må gå i spidsen i kampen for den socialistiske revolution, og det må formå at gribe ind i og lede de dagsaktuelle kampe for at bringe disse op på et stadigt højere niveau for til sidst at føre kampen igennem til revolutionen.

Med andre ord: Et kommunistisk parti skal ikke blot i ord, men først og fremmest i korrekt handling formå at lede lønarbejderklassens kampe, både de kortsigtede og de langsigtede.

Et sådant parti er det ikke muligt at skabe fra den ene lag til den anden. Erfaringerne fra de "kommunistiske" og andre partier, som er faldet i revisionismens eller i sektarismens grøfter viser, at et omhyggeligt forberedelsesarbejde må gå forud for skabelsen af det kommunistiske parti. For at et sådant parti kan skabes må der findes et betydeligt antal bevidste kommunistiske kader, som er velskolede i Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen, som har afprøvet en række af deres synspunkter gennem praktisk arbejde, som har formået at udvikle den rette kritisk-selv-kritiske arbejdsstil, og som er så nært forbundet med masserne, at de kan stille sig i spidsen for massernes kampe.

Sådanne betingelser findes ikke idag. Der er hverken kader nok, erfaringer nok, højt nok skolingsniveau eller tilstrækkeligt gennembrøvet organisatorisk arbejde til at kaste sig ud i dannelsen af det kommunistiske parti. Det ville være overdreven optimisme, en eventyrpolitik, der vil føre til sektarisme.

Derfor dannede danske marxister-leninister et kommunistisk forbund, en organisation, som skal forberede dannelsen af et kommunistisk parti, og som i sit arbejde hele tiden holder sig for øje, at forbundet ikke er et parti, men en organisation, som sejt og udholdende arbejder på at skabe grundlaget for et kommunistisk parti og som i stadigt stigende omfang vil løfte partiets opgaver.

2. KOMMUNISTISK FORBUND (M-L)s TAKTIK

Arbejdet på at skabe et revolutionært kommunistisk parti er således forbundets strategi, den rettesnor, hvorefter forbundet lægger sin taktik.

På kort sigt er det afgørende for forbundet at få tilført og uddannet kommunistiske kader, som kan danne grundstammen i det parti, forbundet forbereder.

Det er denne umiddelbare målsætning, der bestemmer de opgaver, forbundet påtager sig. Det er denne målsætning, som er bestemmende for studievirksomheden, udviklingen af organisationen og arbejdet med agitation og propaganda.

a. Studievirksomheden

I gennem mange år har det ikke været muligt systematisk at tilegne sig den videnskabelige socialisme. Men det er afgørende nødvendigt at mestre teorien for at kunne orientere sin praksis korrekt. Derfor sætter Kommunistisk Forbund (M-L) på nuværende tidspunkt studierne af Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen i centrum.

Det er imidlertid væsentligt, at disse studier ikke bliver gold udenadslæren uden forbindelse med politisk praksis. Derfor arbejder KFML på at forbinde studiet af marxismen-leninismens grundlag med den konkrete danske og internationale virkelighed, at anvende marxismen-leninismen på de eksisterende modsætninger i samfundet, på organisationens indre arbejde og på erfaringerne fra det udadvendte arbejde.

På den måde søger forbundet bestandigt at hæve medlemmernes ideologiske niveau, gennemføre tilbuds-gående diskussioner og gennem disse diskussioner opnå enhed på et højere trin. Således vil forbundet få et stadigt bedre greb om propagandaen og agitationen samt arbejdet blandt masserne, såvel på arbejdspladserne, i fagforeningerne, som i frontorganisationerne.

b. Agitation og propaganda. Kampen mod revisionismen

Gennem udgivelsen af forbundets blad 'Kommunist', af andet materiale, løbesedler og foldere, gennem deltagelsen i frontorganisationernes arbejde, gennem personlig agitation og gennem mødevirksomhed vil KFML arbejde for at udbrede kendskabet til Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen og forbundets holdning til forskellige politiske spørgsmål.

Selvom et kommunistisk parti har visse hovedopgaver, det koncentrerer sig om, må det kunne gribe ind i og lede klassekampen på alle områder. KFML er kun spiren til et sådant parti og må nødvendigvis tilrettelægge sin udadvendte virksomhed efter sin størrelse og ideologiske niveau, og afgørende er det, at hovedområdet for agitation og propaganda fastlægges ud fra forbundets strategi.

I arbejderbevægelsen er det kampen mellem revisionismen og revolutionær politik, som er den centrale kamp, der i arbejderbevægelsens egne rækker genspejler kampen mellem borgerskabet og proletariatet. For at en revolutionær kommunistisk politik kan vinde frem må kampen mod revisionismen derfor være den umiddelbare taktiske hovedopgave set i lyset af målet, skabelsen af et revolutionært parti.

Kamp mod revisionismen betyder konkret en afsløring af de såkaldte arbejderpartiers mere eller mindre åbenlyse samarbejdspolitik med borgerskabet, hvilket vil sige, at disse partier svigter såvel det revolutionære perspektiv som den dagsaktuelle kamp.

I kampen mod revisionismen ser KFML det som sin opgave

- at understrege, at den danske statsmagt inklusive det faglige bureaukrati er et redskab for monopolkapitalen i kampen mod arbejderklassen, og at denne statsmagt vil bruge alle midler, først og fremmest den væbnede magt, i det øjeblik monopolkapitalens interesser for alvor trues.

De revisionistiske forestillinger om, at man kan anvende de eksisterende magtorganer til ad reformernes vej skridtvis at nå frem til socialismen, er således i realiteten classesamarbejdspolitik, der blot dækkes af "revolutionære" fraser.

- at afsløre D"K"P's, SF's og andres samarbejdsvilje med det socialdemokrati, der er den mest effektive administrator af kapitalismen for monopolkapitalen.

- at afsløre revisionisternes forræderi internationalt, i første række de sovjetiske revisionisters samarbejde med den traditionelle imperialisme, vendt mod de nationale befrielsesbevægelser og lønarbejderklasserne i de imperialistiske lande.

c. Agitation og propaganda. Aktuell politik

Men kampen mod revisionismen vil blive abstrakt og gold, hvis Kommunistisk Forbund (M-L) ikke formår at pege på et korrekt politisk alternativ til revisionismen. Også på dette punkt må forbundet imidlertid kende sin begrænsning; det må systematisk og sejt arbejde på, gennem en analyse af situationen nationalt som internationalt, at nå frem til politiske retningslinier på stadig flere felter.

Verdenssituationen karakteriseres idag ved fire hovedmodsigelser, der udgør et hele og derfor ikke kan betragtes hver for sig. Hovedmodsigelserne er:

Modsætningen mellem de undertrykte nationer på den ene side og imperialismen og social-imperialismen på den anden side.

Særlig i Vietnam har folkekrigen ført til store sejre over imperialisterne, og den sejrrige kamp fortsætter på trods af social-imperialisternes stadige pres for at stable en kompromisaftale på benene i modstrid med det vietnamesiske folks interesser; og ikke mindst inspireret

af vietnamesernes heroiske eksempel blusser kampene op i en række lande i Asien, Afrika og Latinamerika.

Modsatningen mellem proletariatet og bourgeoisiet i de kapitalistiske og revisionistiske lande.

Den tiltagende undertrykkelse og udbytning, i forbindelse med kapitalismens almene krise, bevirker en stadig skærpelse af klassemodsatningerne i de kapitalistiske lande. I USA antager kampen stadigt mere militante former, og i Vesteuropa er massekampene blusset op overalt, i særdeleshed i Frankrig og Italien. I Østeuropa foregår der ligeledes en stadig skærpelse af modsætningerne. De fleste steder kendetegnes kampen imidlertid af manglen på revolutionær kommunistisk ledelse, og dermed af svaghed.

Modsatningen mellem imperialistiske og social-imperialistiske lande og blandt de imperialistiske og blandt de social-imperialistiske lande.

Trods det stigende interassefællesskab mellem de imperialistiske og de social-imperialistiske lande vil der stadig bestå modsætninger mellem disse to dele af den imperialistiske lejr. Derudover skærpes modsætningerne mellem USA og de vesteuropæiske lande i den amerikansk dominerede del af den imperialistiske lejr, og i den sovjetisk dominerede del skærpes modsætningerne mellem USSR og de østeuropæiske lande. Derudover strides de monopolkapitalistiske grupper i de enkelte kapitalistiske lande.

Modsatningen mellem socialistiske lande på den ene side og imperialistiske og social-imperialistiske lande på den anden side.

I takt med den imperialistiske lejrs voksende indre vanskeligheder, skærpes modsætningen mellem den imperialistiske lejr og de socialistiske lande, hvilket bl.a. kommer til udtryk gennem USA's og USSR's forsøg på at omringe Den kinesiske Folkerepublik (militærbaser, økonomiske og politiske aftaler m.v.).

Kun ved at erkende disse grundlæggende modsigelser, som i sidste ende er afledt af den grundlæggende modsigelse i vor tid, nemlig modsætningen mellem kapitalismen og socialismen, vil en marxistisk-leninistisk organisation være i stand til at orientere sig korrekt, både i sin internationale holdning og i sin holdning til problemerne i sit eget land.

For Kommunistisk Forbund (M-L) betyder indsigten i de fire hovedmodsigelser i verden idag følgende for holdningen til imperialismen:

- KFML erklærer sin ubetingede solidaritet med den nationale befrielseskamp, der er nøje forbundet med lønarbejderklassens kamp mod monopolkapitalen i de imperialistiske lande.

- KFML støtter enhver antiimperialistisk bevægelse, der retter spydspidsen i sin kamp imod den amerikanske imperialisme. Samtidig vil KFML arbejde for, at antiimperialistiske frontbevægelser videreudvikles til at rette kampen imod både den amerikanske og den sovjetiske social-imperialisme, idet disse to store imperialistiske magter idag ar-

bejder på at opdele verden imellem sig gennem stormagtsløsninger hen over hovedet på og på tværs af de kæmpende folk.

148 - KFML afviser videre ethvert forsøg på at opstille et antagonistisk modsætningsforhold mellem den danske lønarbejderklasse og folkene i de hel- og halvkoloniale lande, idet den danske arbejderklasses hjemlige kamp imod monopolkapitalen i sit væsen er den samme kamp som de undertrykte folks kamp mod imperialismen.

- KFML vil afsløre og bekæmpe den sovjetiske social-imperialisme, og KFML støtter ubetinget den sovjetiske og andre statskapitalistiske landes arbejderklasser i dens kamp mod social-imperialisme og mod det lokale nyrevisionistiske borgerskab.

- Stillet overfor den amerikanske imperialismes indflydelse i og direkte dominans af Danmark vil KFML støtte enhver bevægelse, som aktivt og på et klart antiimperialistisk grundlag bekæmper NATO, bekæmper forsøg på at lægge Danmark direkte ind under de internationale monopoler gennem Fællesmarkedet o. lign. Desuden vender vi os mod forsøg fra USA- og sovjetimperialistisk side på at dominere de europæiske lande gennem europæiske nyordninger.

For Danmarks vedkommende vil KFML foretage en stadig mere dybtgående klasseanalyse, for derigennem at kunne udarbejde den korrekte politik for den hjemlige klassekamp. Denne klasseanalyse må ikke blot afdække det grundlæggende antagonistiske modsætningsforhold mellem de to hovedklasser, bourgeoisiet og proletariatet, men den må også afdække de ikke-antagonistiske modsigelser indenfor proletariatet selv.

Hovedmodsigelsen i det danske classesamfund er modsætningen mellem proletariatet og bourgeoisiet. Eftersom Danmark er et højt udviklet kapitalistisk samfund, domineres det danske classesamfund fuldstændigt og afgørende af denne hovedmodsigelse, idet næsten 80 procent af den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen er lønarbejdere, dvs. mennesker, der lever af at sælge deres arbejdskraft til kapitalisterne, mens mindre end 10 procent udgøres af kapitalistklassen, som lever af at udbytte lønarbejderne. Selve den monopolkapitalistiske del af denne klasse omfatter mindre end 1 procent af befolkningen.

Imellem disse to hovedklasser findes rester af småborgerskabet: den lille håndværker, småbonden, husmanden, detailhandleren, der primært lever ved egen arbejdsindsats. Dette småborgerskab står i et dobbelt modsætningsforhold: Gennem kreditinstitutioner, store grossister o.v. er de afhængige af og udplyndret af monopolkapitalen, men på den anden side udbytter de i et vist omfang lønarbejdere eller er som ejere af produktionsmidler objektivt set tilhængere af den private ejendomsret.

I vor tid med masseproduktion og -distribution knuses småborgerskabet på grund af produktivkræfternes udvikling. Men denne sønderknusning "administreres" af monopolkapitalen og på dennes præmisser. I det gennemindustrialiserede

danske samfund må en marxistisk-leninistisk politik overfor småborgerskabet bestå dels i at skærpe modsætningerne mellem storkapitalister og småkapitalister, dels i at forberede småborgerskabet på, at dets altovervejende flertal vil ende i proletariatets rækker, og endelig i at virke for, at den resterende småbesiddelse, f.eks. for landbrugs vedkommende, af de småbesiddende selv omformes til fællesbrug (kooperativer), der kan udnytte stordriftens fordele.

På baggrund af dette rids af klassestrukturen i Danmark ses det tydeligt, at den socialistiske revolutions hovedkraft er et proletariat, dvs. en lønarbejderklasse, som omfatter den altovervejende del af den danske befolkning. Imidlertid findes der inden for proletariatet en række ikke-antagonistiske modsigelser, som skyldes forskelligt bevidsthedsniveau, arbejdsmæssig placering, tradition, bevidst splittelsespolitik fra kapitalisternes og reformisternes side osv. Der er således modsigelserne mellem faglærte og ufaglærte, mellem industriproletarer og kontorproletarer, mellem by- og landarbejdere, mellem højt- og lavtlønnede, mellem kvindelige og mandlige arbejdere, mellem håndens og åndens arbejdere, samt et væld af afledte og traditionsbestemte modsætninger af større eller mindre betydning.

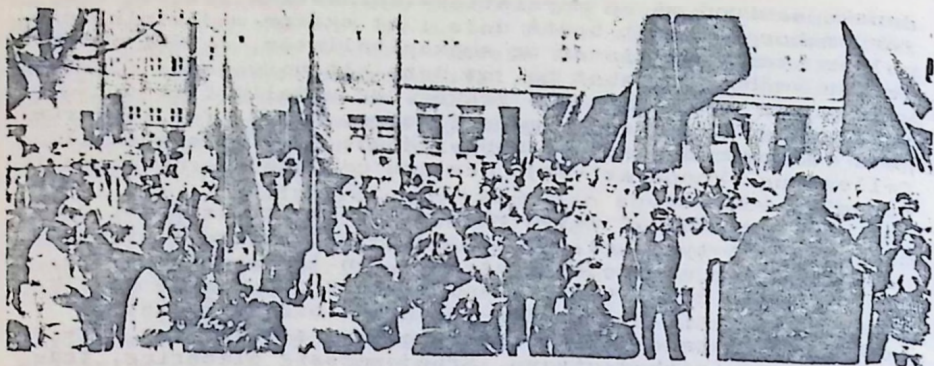
Og endelig, uden som helhed at være tilknyttet, end-sige udgøre, en bestemt klasse, findes der de studerende. Denne gruppe er vokset på grund af monopolkapitalens stigende efterspørgsel på kvalificeret teknisk og administrativ arbejdskraft, hvilket tvinger monopolkapitalen til dels at rekruttere de studerende fra andre klasser end hidtil, og dels til i et stadigt stigende omfang at proletarisere løn- og arbejdsforholdene for de færdiguddannede.

Disse forhold har i slutningen af 1960'erne ført til en stadigt voksende anti-kapitalistisk bevidsthed blandt de studerende. Studenteroprøret i de højtudviklede kapitalistiske lande skal bl.a. ses i dette perspektiv.

Denne skitse af det danske classesamfund betyder for Kommunistisk Forbund (M-L) følgende i dets holdning til klassekampen i Danmark:

- KFML støtter ubetinget alle bestræbelser fra lønarbejdernes side på at sælge deres arbejdskraft så dyrt som muligt. KFML støtter alle lønkampe og afviser den uvidenskabelige "lønageteori", som har til formål at spille højt- og lavtlønnede arbejdere ud mod hinanden. Der findes kun den løn, som det er muligt at fravriste kapitalisterne i den stadige selvforsvarskamp, kampen for de dagsaktuelle krav.

- KFML støtter ubetinget alle bestræbelser på at udbygge sociale hjælpeforanstaltninger, bremse huslejestigningerne og skabe muligheder for billigt socialt og offentligt byggeri. KFML vender sig mod statsmagtens udplyndring af det arbejdende folk, f.eks. via skatteflåningen af lønarbejderklassen og forbrugsbegrænsende foranstaltninger rettet mod arbejderklassen.

- KFML vender sig imod alle forsøg fra reformisternes og revisionisternes side på at bremse lønkampen, at indgå rådne kompromisser og at bedutte arbejderklassen et falsk "samfundshensyn", som under kapitalistiske forhold betyder intet andet end hensyn til monopolkapitalen.

- KFML vil arbejde for nedrustning og neutralitet og støtte enhver bevægelse, som virkelig svækker det horrerlige danske militær, der på en og samme tid er USA-imperialismens vægthund i Danmark og det danske borgerskabs væbnede undertrykkelsesmiddel mod den danske lønarbejderklasse. Ud fra denne betragtning må vi have arbejderklassens ret til selvbevarelse og derfor vender vi os imod pacifistiske paroler om generel afrustning, som bl.a. 3. "K" og V står imod. Vi står med at vi understreger, at afrustningsparolen er politiske illusioner om, at det er muligt fredeligt at afvæbne kapitalisterne. Perspektivet for den antimilitaristiske kamp må være et socialistisk Danmark med et beboet proletariat.

- KFML understreger inddeltid, at den dagsaktuelle kamp, som her i korte træk er ridset op, i sidste ende er en resultatløs kamp, hvis den ikke videreføres på et mere fremskredent niveau, dvs. hvis den ikke føres over i et organiseret kamp under ledelse af et revolutionært kommunistisk parti imod selve det kapitalistiske samfund og dets statsapparat med den socialistiske revolution som mål. Vi vender os mod revisionistiske forsøg på at opstille en "fredelig", dvs. parlamentarisk overgang til socialismen. Disse illusioner om de direkte løse sin strategi om efter en befrielse af fænier som en vennosel modstander, som frivilligt giver afkald på sine ejendomsprivilegier, betyder i realiteten en afvæbning af arbejderklassen. Ud fra alle hidtidige erfaringer understreger KFML, at kampen om magten i samfundet er en revolutionær kamp, hvor lønarbejderklassen står over for en modstander som vil bruge ethvert middel for at bevare magten. Vejen til socialismen er således ikke via Folketinget, men gennem massekampe, revolutionær omstyrtelse af borgerskabets magt og en fuldstændig omstrukturering af det horrerlige statsapparat.

For revolutionære kommunister kan Folketinget aldrig blive mere end en talerstol, der kan benyttes til at afsløre de bestående magtforhold.

Idag er klassekampen i Danmark ikke under ledelse af et kommunistisk parti. Tværtimod hæmmes den uophørligt af de reformister og revisionister, som har ledelsen i såvel de politiske som de faglige arbejderorganisationer.

Den første forudsætning for at få gennemført såvel en effektiv dagsaktuel kamp som en langsigtet revolutionær kamp er likvideringen af pamperuvasen og likvideringen af de reformistiske og revisionistiske partiers indflydelse i lønarbejderklassen.

På baggrund af, at pamperne ved hjælp af deres politiske og faglige apparater undertrykker arbejderbevægelsen, fastslår Kommunistisk Forbund (M-L) følgende:

- Vi vil arbejde for, at de reformistiske og revisionistiske pamper, som via Socialdemokratiet, SF og D"K"P påtvinger arbejderklassen sin classesamarbejdspolitik, bliver afsløret og knust.

- Vi støtter kravet om en reel demokratisering af fagbevægelsen. KFML vil arbejde for at afsløre de faglige ledere, der bestandigt maner til ro og orden på arbejdspladserne. Fagbevægelsen kan kun blive en regulær kamporganisation for arbejderne, såfremt pamperne fjernes, lederne sættes på gennemsnitsarbejderløn, alle afstemninger gennemføres som medlemsafstemninger og det forbydes lederne at skaffe sig vellønnede "ben".

- Endvidere må fagbevægelsen totalt løsrydes fra statsapparatet: statsindgreb i arbejdskonflikter, arbejdsretten, forligsmandsloven, strejkeforbud og andre undertrykkelsesmidler må bekæmpes og fjernes. Arbejderne må kæmpe for at komme til at stå frit i kampen mod arbejdskeberne. Deportationsloven må afskaffes og arbejdsanvisningen må tilbage til fagforeningerne.

- KFML vil afsløre de reformistiske og revisionistiske pamperes classesamarbejdspolitik bl.a. med hensyn til "demokrati på arbejdspladsen", "udbyttedeling" og "produktivitetsfremmende lønsystemer". Denne politik har til formål dels at splitte arbejderne indbyrdes, dels at skjule den øgede udbytning og undertrykkelse.

3. KOMMUNISTISK FORBUND (M-L)'S ARBEJDSSTIL

KFML er idag hverken kvalitativt eller kvantitativt i stand til at lede arbejderklassens kort- eller langsigtede kamp, således som et kommunistisk parti har pligt til at gøre. På nuværende tidspunkt og i den umiddelbare fremtid er det derfor KFML's hovedopgave at afsløre og bekæmpe revisionisterne. Gennem på denne måde, at "isolere højre, vinde venstre og trække vaklende mod venstre" vil forbundet samle den danske lønarbejderklasses mest progressive elementer omkring sig og derigennem skaffe nye kadrer. For at kunne

opfylde denne opgave behøves der en militant, aktiv og skolet organisation.

Den demokratiske centralisme er den eneste organisatoriske ramme, inden for hvilken en korrekt proletarisk arbejdsstil kan udvikles. Derfor har KFML den demokratiske centralisme som sit organisatoriske princip.

Forbundet er demokratisk, fordi der kun kan opnås enhed på Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningens grundlag hvis alle medlemmerne deltager i udarbejdelsen af forbundets politiske linie. Kun derved skabes den rette baggrund for forståelsen af de beslutninger, der træffes i konsekvens af diskussionerne. Kun derved bliver det muligt at føre disse beslutninger ud i livet på en korrekt og effektiv måde. For at sikre demokratiet må der på forbundets vedtagne grundlag udøves kritik og selvkritik, og denne kritik og selvkritik skal ikke alene være en ret, men også en pligt, hvis ikke forbundet skal stivne og miste orienteringen.

På den anden side er forbundet centralistisk, hvilket betyder, at alle medlemmerne har pligt til at følge truffene beslutninger og loyalt føre dem ud i livet. Såfremt centralismen undergraves og f.eks. et mindretal fører sin egen politik ud i livet knuses demokratiet, samtidig med at forbundet svækkes udadtil når det ikke er i besiddelse af enhed i handling. Det centralistiske princip er på ingen måde ensbetydende med slavisk lydighed, således at der ikke kan rejses tvivl om truffene beslutninger. Men sålænge en beslutning ikke er ændret, må den ufortøvet føres ud i livet.

Forudsætningen for, at organisationen kan fungere både demokratisk og centralistisk er uddannelsen og tilstedeværelsen af bevidste og skolede kadrer. Forbundet akcepterer ikke inaktive papirmedlemmer, således som de revisionistiske partier gør det. Kun gennem skoling og alle medlemmers stadige deltagelse i praksis kan der skabes den rette arbejdsstil, dvs. det rette grundlag for beslutningerne og den praktiske afprøvning af teorierne, og kun på denne måde vil KFML kunne praktisere masselinien, dvs. bevirke, at forbundets kadrer formår at forbinde sig med masserne udenfor forbundet, virke iblandt dem på forbundets grundlag og vinde nye kadrer til forbundet.

...

Det her fremlagte program 'For et revolutionært kommunistisk parti' er vedtaget på KFML's programkonference den 31. maj 1970.

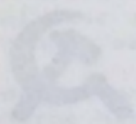
En styrkelse af Kommunistisk Forbund (M-L) er forudsætningen for skabelsen af et kommunistisk parti, der bygger på Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen, vor epokes

revolutionære teori. Skabelsen af det revolutionære kommunistiske parti er atter forudsætningen for, at klassekampen i Danmark kan udvikles i revolutionær retning, føre frem til den socialistiske revolution og opbygningen af socialismen og kommunismen.

Kommunistisk Forbund (Marxister-Leninister) er kun en gnist. Vi ser imidlertid idag modsætningerne imperialismen, kapitalismen og revisionismen sonder længden vil intet lands lønarbejderklasse være uden revolutionært parti.

Vi véd, at Danmark ikke er nogen undtagelse.

**KØB »KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT«
LÆS »KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT«
ABONNER PÅ
»KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT«**

Undertegnede bestiller hermed et abonnement på
»Kommunistisk Tidsskrift«
(fra nr. 3, maj 75 (kr. 40,- for 4 numre)

Navn

Adresse

Kuponen sendes til:
»Kommunistisk Tidsskrift«
Ravnsborg Tværgade 7 st.tv.
2200 København N

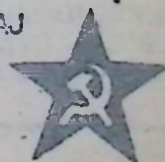
**Norden mellem
supermagterne**

udkommet

NUMMERET INDEHOLDER DOKUMENTER FRA DE
NORDISKE MARXISTER-LENINISTERS FØRSTE
FÆLLESMØDE ; DOKUMENTERNE INDEHOLDER
- DELS EN UDTALELSE OM KAMP MOD BEGGE
SUPERMAKTER , - DELS EN UDTALELSE OM
KAMP MOD DEN MODERNE REVISIONISME

NUMMERET FÅS I BOGBUTIKKEN 1. MAJ

SERNUMMER AF
»KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT« FRA
MARXISTISK-LENINISTISK FORLAG

nyt fra

MARXISTISK·LENINISTISK FORLAG

OM STREJKER

Den første artikel *Lenin: om strejker* sammenfatter erfaringerne fra de første store strejkebevægelser i Rusland. Lenin understreger, at "strejken er en skole i krigsførelse — ikke selve krigen". Dermed understreger han, at såfremt strejkekampen ikke knyttes sammen med den politiske kamp, vil dens værdi være begrænset.

Læren af de økonomiske kampe er en resolution, vedtaget af Røde Faglige Internationale på dennes konference i Strassbourg i 1928. Resolutionen er vedtaget på baggrund af fascismens opmarch, på tærsklen til den store økonomiske verdenskrise, og den behandler specielt forholdet til den del af fagbevægelsen, som domineredes af de socialdemokratiske klassesarbejdsfolk. Røde Faglige Internationale var en sammenslutning af revolutionære fagforbund og arbejdede under ledelse af Kommunistisk Internationale (KOMINTERN) (også kaldet III. Internationale).

I *J. Stalin: Klassekampen* behandles de russiske strejkekampe umiddelbart efter århundredeskiftet. Stalin understreger, at en skærpelse af strejkekampen fører til en stærkere organisering både i arbejderklassen og fra klassefjendens side. Skal kampen yderligere skærpes, er det derfor nødvendigt, at strejkerne får en tydeligere og tydeligere politisk karakter.

I *Engels: en rimelig dagløn for et rimeligt dagværk* fra 1881 kritiserer Engels parolen 'rimelig dagløn for et rimeligt dagværk', for hvad er rimeligt? Nej, kampen for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt må ses i perspektivet ARBEJDSMIDLERNE - RÅSTOFFERNE, FABRIKKERNE, MASKINERNE — OVER I DET ARBEJDENDE FOLKS EGNE HÆNDER! (Pjecen koster 8,- kr.)

